

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM VE ZİNDAN SAVAŞLARI

- Kitlelerin Kendi İstekleriyle Öne Çıkması
- Devrimci Mücadelede Teorinin Yeri
- Dünya Devriminin Cephaneliği-1
- Kapitalizme, Emperyalizme Faşizme Bakaldırıyoruz
- Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük
- Dövüşenler Anlatıyor...

EZİLEN HALKLAR VE TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞMEDEN ÖĞRENCİ GENÇLİK ÖZGÜRLEŞEMEZ

KİTLELERİN KENDİ İSTEKLERİYLE ÖNE ÇIKMASI

İşçi sınıfının kent ve kır emekçilerinin kendi istekleri, kendi sloganları ve pratikleriyle öne çıkmaları devrimin politik koşullarının gerçekleşmesi ya da olgunlaşması demektir.

Devrimden uzak durmak için sürekli gerekçeler üreten çevreler, dönüp kitlelerin günlük hareketlerine baksınlar orada halk yığınlarını göreceklerdir. Bugüne dek devrimci program ve sloganlarla öne çıkanlar, yığınların en tutarlı, en ileri ve en devrimci kesimiydi. Bugün ise büyük halk kitleleri isteklerini ortaya koyuyor ve gerçekleşmesi için sokağa iniyor.

Yığınların toplumsal hareketinde ve bu hareketin gelişmesinde aranmayacaksa başka nerede aranacak devrimin politik koşullarının gerçekleştiği! Mücadelenin hangi görevlerinin öne çıktığı, sosyal mücadelenin üzerinde hareket ettiği, politik ve toplumsal koşulların gelişmesinden çıkarılır.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin toplumsal hareketinin gelişme derecesi en iyi yığınların pratiğinde, eylemlerinde, gösterilerinde görülebilir. Emekçilerin burjuvaziye karşı sosyal hareketi bugün ortaya çıkmıyor, bu hareket yıllardır sürüyor; bugün olan, bilinç, örgütlülük yönünden daha ileri gitmesidir. Hareket nicel olarak da, nitel olarak da ileri düzeye varmıştır. Bu düzey, devrimin politik yönde olgunluğunun durumunu verir bize.

Devrimci durumun varlığı, devrimin nesnel koşullarının oluştuğunu ifade eder. Devrimci durumun ortaya çıkışıyla birlikte sınıflar ilişkisi değişme uğradı. Yeni koşullarda, yeni bir politik ortam şekillendi. Politik durum, verili nesnel şartlarda yükselen sınıflar çatışması tarafından belirleniyor. Politik çatışmanın büyümesi, dolayısıyla siyasi krizin derinleşmesi bizi kaçınılmaz olarak devrime götürür. Halk yığınlarının burjuvaziye devirmeye giriştiği dönemler siyasi krizin en ileri düzeye vardığı keskinlik kazandığı dönemlerdir.

İşçi sınıfının, halkın politik gelişmesi, günlük olaylar karşısındaki pratik tavırlarında gözlemlenebilir. Kitleler, egemen güçlerin saldırıları, tutuklamaları ve katliamları karşısında sessiz kalmıyor. Kürt halkının temsilcilerinin binlerce kişinin tutuklanması karşısında koyduğu aktif eylemler, Alevilerin kendilerine yönelik faşist saldırılar karşısındaki mücadelecilik tutumu, Türkiye emekçilerinin sermayenin ve devletin saldırıları

karşısında sokağa çıkması, kadınların ve gençliğin etkin ve yoğun mücadelesi ve eylemleri halk yığınlarının siyasi kararlılık gösterebilir. Yığınların eylemleri kurulu sosyal düzeni alt üst edici düzeye ulaşmıştır.

Tekelci kapitalist düzenin ekonomik temellerinin üzerinde meydana gelen emekçi halk kitlelerinin alt üst edici eylemleri, Türkiye tekeli sermayesi ve uluslararası sermayenin aldığı ekonomik ve politik kararlarla iyice tetikleniyor. Türkiye tekeli sermayesinin AB sermayesiyle birlikte kolektif egemenlik kurarak Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde ortak denetim kurmayı başarmaları bir yana, varlığı ve işleyişle emekçi kitlelerin ekonomik ve toplumsal yaşamında bir dizi alt üst oluşlar getirmiştir. Gerek "özelleştirme" gerek kapitalist tarım politikalarıyla milyonlarca emekçinin ekonomik ve toplumsal yaşamı tam bir yıkım ve sefalet içine girmiştir. İşçi sınıfının, emekçilerin kitlesel işten çıkarma, ücretlerin düşürülmesi ve öteki sermaye saldırıları karşısında gösterdiği eylemsel yanıtını her gün yaşıyoruz. Sadece işçi sınıfının henüz olgunlaşmadığı dönemin bir mücadelesi olan ve ekonomizm çerçevesini aşmayan mücadelesini değil, sınıf bilincini, kendisi için mücadele dönemini, politik olgunluğunu yansıtan siyasi eylem biçimlerini de yaşıyoruz. Proletaryanın ve diğer emekçilerin politik mücadelesi burjuvazinin egemenliğini devirmeye yönelmiştir.

Nesnel koşulları olsun, öznel koşulları olsun, devrimin birçok koşulu bir araya gelmiştir. Ortaya çıkan durum ve koşullar içte ve dünyadaki çok yönlü tarihsel gelişmelerin sonucudur. Devrimci kitleler bu durumda sonuç alamazsa başka zaman sonuç alamaz. Uygun durum bir kez kaçırıldı mı, aynı ortam bir daha kolay kolay yakalanamıyor. Gerek gelişmiş kapitalist ülkelerde olsun gerekse bağımlı kapitalist ülkelerde olsun, kaçırılan devrimci olanakların ve şartların yeniden olgunlaşması için aradan uzun bir zaman geçmesi gerekmektedir. Bundandır, devrimci kriz ortamın bilinçlice değerlendirilmesindeki ısrarımız.

Sonuç almak için dönemin bütünsel bir analizine dayanan bir teoriye dayanmayan devrim, bir hedefe yönelmeyen ve devrimci bir politik perspektifi olmayan güç ve olanaklar bize bir sonuç getirmez. Ne yönde ilerleyeceğimizi, hangi adımları atması gerektiğini ve hangi görevleri yerine getirmesi gerektiğini bilmeyen bir güç ve hareket zafere ulaşmaz.

maz.

Başarıya ulaşmada işçi sınıfının, emekçilerin isteklerinin nasıl bir mücadele biçimiyle elde edileceği, hangi mücadele yolunun izlenmesi gerektiğini belirtmek büyük öneme sahiptir. Reformlar yoluyla, uzlaşma yolunu izleyerek emekçilerin taleplerinin karşılanması, ezilen ve sömürülenlerin devrimci eğitiminde devrimin politik bilinç kazanmasında devrimci bir dönüşüme uğramasında hiçbir katkısı ve etkisi olmaz. Kitleleri eğitecek ve onları devrime yöneltecek olan devrimci mücadele yoludur, isteklerin devrimci biçimde elde edilmesidir, burjuva egemenliğin devrimci tarzda yıkılışıdır.

Emekçilerin eylemlerindeki belirgin artış sürüyor. Eylemlerin, mücadelelerin, başkaldırıların niceliğindeki artışla birlikte, eylemler devrimci bir biçim, devrimci bir içerik, yani devrimci bir nitelik kazanmıştır.

Uzlaşmacı küçük burjuva hareketler de, olayların etkisiyle, devrimin güncelliğinden söz eder oldular. Ortamın etkisiyle devrimci hedeflerden, kendilerinin devrimci niteliği üstüne açıklamalar yapmaya başladılar Burada gerçek devrimci nitelikle yalancı niteliği birbirinden ayırt etmek gerekiyor. Onlar devrimin güncelliğinden ve yapılacaklardan söz ederken, bunun bir dönemin ciddi analizi temeline dayandırmıyorlar. Sığ, yarım ağızla söylenmiş laflar olarak kalıyor. Uzlaşmacı çevrelerin görüşleri sürecin teorik, taktik, politik ve mücadele görevlerinin saptanmasının bütünlüğüne ve iç tutarlılığına dayanmıyor. Dolayısıyla proletaryayı, emekçi halk kitlelerini zafere ulaştırmaktan uzaktır.

Bu hareketlerin dönem hakkında ciddi araştırmaları, derinlikli kavrayışları ve tespitleri yok. Kanıtı, bir olgu olan devrimci durum hakkında hiçbir şey söylememeleridir. Süreci ele alış biçimleri onca laf etmelerine karşın gerçekte dönemi hiç anlamadıklarını gösteriyor. Devrimin nesnel koşullarını, politik olarak gelişmesini en keskin, en eksiksiz ve en ileri yönleriyle ele alacaklarına, en yumuşak, en ılımlı ve en geri biçimde değerlendiriyorlar. Bundan dolayı görüşleri gerçek durumu yansıtmıyor.

Devrimin güç ve olanaklarını en etkin biçimde harekete geçirmek ve var olan koşullarda en iyi sonucu almak için öncelikle bu koşulların doğru bir değerlendirmesi yapılmalıdır.

C.DAĞLI

DEVRİMCİ MÜCADELEDE TEORİNİN YERİ

En son söyleyeceğimizi en baştan söyleyerek başlayalım: Örgütlenme faaliyeti, Leninistlerin güçlü oldukları bir yan değildir. Oysa proletaryanın devrim mücadelesinin devrime kadar büyümesinin tek güvencesi işçi yığınlarının bu mücadeleye katılmasıdır. İşçi sınıfının en ileri kesimlerinin proletaryanın devrimci sınıf partisinde örgütlenmesi; işçi sınıfının geniş kesimlerinin de bu çekirdek parti etrafında toparlanması; işte meselenin özü bu. Sınıflar mücadelesinin sert biçimde sürdüğü, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların, bütün ezilen sömürülen kesimlerin atılım içinde olduğu, devrimci mücadelenin, kitle mücadelesinin sıçramalı gelişim gösterdiği bu süreçte, Leninistler bu yönlerini de güçlü hale getirmenin bir yolunu bulmalılar.

Güçlü yan değildir derken, kastımız dikey örgütlenme değildir. Zira 12 Eylül askeri faşist cunta döneminde, bu topraklarda kesintisiz olarak mücadeleyi sürdürebilen tek partinin Leninist Partiye öngelen komünist parti olduğu gerçeği, bu konuda ne kadar birikimli ve deneyimli olduğunun açık kanıtıdır. Bizim kastımız bugün kitle mücadelesinin yükselişte olduğu bu süreçte geniş yığınların örgütlü hale getirilmesi, kitle mücadelesinin birleştirilip yönetilmesidir.

Dünyada pek çok kez yaşanan bir gerçek var ki, emekçi yığınların halkların yaşamında zaman zaman ortaya çıkan kritik anlarda, küçük bir parti, öncü sınıfın zayıf sayılabilecek öncü birlikleri, geniş kitleleri ileri yürüyüşlerinde yönlendirmeyi başarmış, geniş yığınların devrimci ateşini körükleyip mücadele coşkusunu ateşleyerek devrimci kahramanlıklar yaratmayı başarmıştır.

Devrimci mücadelenin yükselen bir seyir izlediği, geniş yığınların giderek artan biçimde harekete geçtiği bu süreçte, Leninistlerin bu sorunu nasıl aşacaklarına dair hazır bir reçete hiçbir yerde ve hiçbir zaman yoktu, olmadı. Ama şu da açık ki, yığınlar eski olağan yaşamlarının dışına çıkıyor. Öyleyse ilk yapılması gereken

günlük faaliyetin alışlageldik rutinleşmiş seyrinden kopmak, bütün güçleri ve bütün enerjiyi bu yönde harcamaya başlamaktır. Hem de hiç vakit kaybetmeden.

Burada öncünün teorik donanımı her zamankinden çok daha fazla önem kazanmış durumdadır. Çünkü proletaryanın ezilen ulus ve ulusal topluluklar da dâhil bütün ezilen, sömürülen sınıf ve katmanları kendi hegemonyası altında toplaması; onlara devrim mücadelesinde önderlik edebilmesi, devrimi zafere taşıyabilmesi için, bizzat sınıf mücadelesinin pratiğinden damıtılıp biriktirilen marksizm leninizm bilimine daha çok ihtiyaç duyacaktır. Çünkü sadece marksizm leninizmin bilimsel öğretisi proletaryaya ve emekçi yığınlara devrimci mücadeleyi sonuna kadar götürmelerinin, sermayenin ekonomik, politik her türlü egemenliğine ve kapitalist özel mülkiyete son verip yeni ve daha ileri bir toplum kurmanın yolunu gösterebilir.

Marx ve Engels “*Sermayenin ve ticaretin tarihi*” diyor Komünist Manifesto’da “*onyıllardan beri modern üretici güçlerin, modern üretim koşullarına karşı isyanın tarihinden başka bir şey değildir.*” Bu gerçeklik 170 yıl sonra artık şunu ifade ediyor: 1871’den bu yana dünya tarihi sadece sınıflar mücadelesini anlatmaz. Bu mücadelenin anlamı komünden sonra değişmiş; proletaryanın kendisini egemen sınıf olarak örgütlenme çabalarının, yani sınıfsız topluma geçişin tarihini de anlatır. Zaten bu nedenle bu iki sınıf arasındaki, proletarya ile burjuvazi arasındaki, emekle sermaye arasındaki mücadele, son ve belirleyici olan bu evrede en şiddetli, en sert biçimlerde sürmektedir.

Tarihin en devrimci sınıfı olan proletarya açısından marksizm leninizmin önemi, işçi sınıfının ekonomik ve politik kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede, Marx’ın sözleriyle, proletaryanın kılavuzu olan teorinin “entelektüel momenti” olmasından ileri gelir. Sınıflar mücadelesinde devrimci kitle mücadelesi geliştiği oranda onbinlerin, yüzbinlerin giderek milyonların harekete geçtiği oranda devrimci öncünün, Leninist öncünün,

marksist leninist teoriye bu güçlü silaha daha sıkı sarılması; her olguyu ve olayı proletaryanın devrimci sınıf bakışıyla irdelemesi ve sınıf çıkarları açısından sonuçlar çıkarması bir zorunluluk haline gelir.

Sınıflar mücadelesinin, dünyanın her yerinde olduğu gibi bizdeki tarihi de, halk hareketlerinin, hiçbir zaman, tamamının katıldığı yekpare bir hareket içinde olmadığını gösterir. Yığınların bir bölümü, mücadelenin seyri içinde hep daha ileri gitmek isteyerek koşullara boyun eğmeyi reddeder, onu dönüştürmeye girişir. Bir ölümü bu koşullara razı olup statükoya boyun eğer. Hatta üretim araçları karşısındaki konumuna ve üretim sürecindeki rolüne bağlı olarak statükoyu savunanlar da olur. Zaten bu durum, ezilenlerin, emekçi yığınların sermayeye dayalı bu üretim sistemine karşı mücadelesinin inişli çıkışlı oluşunun da sebebidir. Bu mücadelenin tarihinde ağır yenilgiler de büyük zaferler de yer alır. Uzun yıllara yayılan bu mücadele sürecinin kendisi, bu mücadelede yer alan savaşçılara olduğu kadar mücadeleye güç ve emek veren geniş yığınlara da, düzen sınırlarını aşmayan, kapitalizmi, kapitalist özel mülkiyeti hedefine koymayan bir mücadelenin ne işçi sınıfına ne de diğer emekçi yığınlara kurtuluş getirmedeğini, getirmeyeceğini yeteri kadar öğretmiş bulunuyor. Burada Marksizm leninizmin devrimci bir tarzda kavranıp yorumlanması daha da büyük bir önem taşıyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin, devrimci öncünün, proletaryanın saflarına sızan her türlü sapmayı tanıması, açığa çıkarması; reformizmin, uzlaşmacılığın her biçimini teşhir etmesi, ancak marksizmin devrimci özünün kavranmasıyla mümkündür. Bizzat bu bilimin kurucularının, Marx, Engels ve Lenin’in proletaryanın saflarına sızan bu sapma akımlarla nasıl sert bir mücadele verdikleri biliniyor. Reformizmi, uzlaşmacılığı, oportünizmin her biçimini sınıfın geniş kesimleri içinde teşhir etmenin, safların dışına doğru itmenin, işçi sınıfı saflarında Leninist öncünün etkisinin artışıyla berabe-

rinde getireceği açıktır.

Ama bu hiçbir zaman işçi emekçi kitlelere tepeden bakarak, talimatlar yağdırarak olmaz. Bunu başarabilmenin yegâne yolu bizzat işçi sınıfının içinde olmakla, onların günlük yaşamlarında mücadelelerinde omuz omuza olmakla başarılabilir.

Marx olsun Lenin olsun her zaman kitlelerin tarihsel hareketine önem verdiler, büyük bir dikkatle incelediler. Kitleler eskiyi yıkıp yeniyi kurmak amacıyla harekete geçtiklerinde kaçınılmaz olarak hatalar da yapacaklardır. Ama kitlelerin hareketi, bu hareket sırasında eylemlerinde ortaya çıkan yaratıcılıkları ve kendi güçleriyle başardıkları, yaptıkları hatalardan daha önemlidir. Üstelik kitleler açısından bizzat kendi deneyimleriyle başardıkları ve başaramadıklarıyla bu eylemlilik süreci daha önemli ve daha öğreticidir. Yığınlar kendi deneyimlerinden hem daha hızlı hem daha çok şey öğrenirler. Bu yüzden marksizm leninizmin kurucuları hiçbir zaman kendi doğrularını kitlelere dayatmadılar, ama asla onların geri yanları karşısında boyun eğip onları eleştirmekten de geri durmadılar. Kitlelerin geri yanlarına karşı bu eleştiri, bu geri yanlar karşısında boyun eğen geri istemleri teori haline getiren reformizme, oportünizme karşı mücadele olarak ortaya çıktı; sağ ve sol oportünizmin kitleler nezdinde acımasızca teşhir edilmesi için hiçbir çabadan geri durmadılar. Şimdi her bir Leninistin kendisine örnek alıp hayata geçirmeye çalışması gereken de bu tutumdur. Her işçi eyleminde, her sanayi bölgesinde işçilerle yanyana, omuz omuza olmak, her işçi eyleminde, her grevde anlatmak, anlatmak, anlatmak...

Marksist leninist tezler, devrimci düşünceler, sosyalist fikirler emekçi yığınlarla buluşup onlar içinde kök saldıgında maddi bir gücü dönüşürler; fikirler kitlelerin gücü halinde vücut bulurlar. İşte o zaman devrim sadece bir avuç Leninistin,

öncü kadroların iradesi olmaktan çıkar, emekçi yığınlara mal olur, onların iradesi haline gelir. Şimdi büyük bir hızla bu döneme doğru ilerliyoruz.

Devrimci mücadele sürecinde olsun, devrim dönemlerinde olsun ortaya konan tezler, söylenen sözler, atılan şiarlar önemlidir. Bunlar kendi tarihsel koşullarından kopararak kullanılmaya çalışılırsa birer şablon haline gelirler. O tezlerin ortaya koyduğu, o şiarların atıldığı tarihsel toplumsal süreçte yaşanan bir değişim göz önüne alınmazsa, o tezler sanki bir kez ortaya konmuş kadim sözler gibi ele alınmaya başlanır; bugünün nesnel koşullarıyla uyumlu olmadığı için de halklar

açısından bir şey ifade etmeyebilirler. Tıpkı 71 devrimci atılımını yaratanların o yıllarda ortaya koyduğu ve o dönemde devrimci olan tezlerin bir kısmının bugün artık bir şey ifade etmemesi gibi. Bu nedenle Marx'ın, Lenin'in eserleri incelenir, tezleri ele alınırken, bugünkü mücadeleyle, nesnel koşullarla bağı kurularak incelenmeli; sınıflar mücadelesinde proletaryanın güncel görevleriyle ilişkili olarak bu mücadeleye ışık tutacak biçimde ele alınmalıdır. Ancak böyle bilimsel bir yöntemle ele alındığında marksizm bir dogma değil, bir eylem kılavuzu olarak görevini yerine getirebilir.

Bugünün dünyasında insanlar arasındaki ilişkiler daha önceki dönemlerle kıyaslanamayacak kadar karmaşık ve daha

zengindir. İnsanların gereksinimleri için de bu böyledir. Hem bilim ve teknolojik gelişmeler hem de bunların üretim sürecine ve bilhassa da günlük yaşama uyarlanması bu ilişkileri çok girift bir duruma getirdi. Dünyanın herhangi bir bölgesinde yaşanan bir gelişme derhal dünyanın diğer bölgelerine yansımakta, oradaki yaşamı da etkilemektedir. Burada artık olaylar eskiden olduğu gibi sınırlı bilgilerle kavranamaz, açıklanamaz. Bu nedenle Leninist kadrolar entelektüel olarak, teorik olarak daha birikimli olmak durumundadır. Çünkü bu kadar çok yönlü bir gelişme ve her geçen sürede biraz daha karmaşıklaşan ilişkiler, ancak zengin bir entelektüel bir-

kim ve geniş bir teorik kapasite ile kavranıp açıklanabilir. Zira insanların entelektüel donanımları onların gerçek ilişkilerinin durumunu da ele verir.

Leninistler, günlük mücadelenin getirdiği koşuşturmanın kendilerine egemen olmasını kabul edemez, asla olayların peşinden sürüklenip, duruma razı olamaz. Her kadro, her bir tekil olayı ele alırken o olayın arka planında yer alan gerçek nedenlere kadar inebil-

meli, güncel gelişmeleri son nedeni olan ekonomik bağlantılarıyla birlikte izleyebilmelidir. Çünkü devrim mücadelesinde kitleleri etkileyebilmenin bütün sırrı, her bir tekil olayın ve gelişmenin genel olanla, güncel olanın temel olanla bağı kurmakta, bunu ilişki içinde olduğu işçilere, emekçilere ikna edici biçimde açıklamakta yatmaktadır.

Leninistler marksist leninist öğretinin kılavuzluğunda güncel olanla temel olanın bağı kurmalı, özgün olanın içindeki temel olanı görmeli, bunu her yol ve yöntemde, her yerde, her fırsatta işçi emekçi kesimlere açıklamalı, onların yüreğini ve beynini kazanarak, mücadelede doğru yöne doğru hedeflere kanalize etmeyi bilmelidirler. □

DÜNYA DEVRİMİNİN CEPHANELİĞİ-1

Küresel devrimci durumdan söz ederken, hangi olguları dikkate alıyoruz? Uluslararası komünist hareketin hemfikir olduğu üç temel olgudan söz edebiliriz. 1)Yönetenlerin eskisi gibi yönetememesi ve buna karşılık yönetilenlerin de eskisi gibi yönetilmek istememeleri; 2)Bütün sınıfları sarsan ekonomik kriz ve 3)Kitle hareketinin olağanüstü artışı. Ulusal çapta bir devrimci durumun bu öğeleri, şimdi küresel çapta olgular olarak karşımıza çıkarıyor.

Burjuva sınıfın dünya çapında en örgütlü, en güçlü ve en yoğun sermaye sahibi kesimlerinin temsilcisi ABD’de, küresel hegemonyanın çöküşü öylesine belirgindir ki, bunu artık bizzat kendileri itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Prof.Stiglitz; “Amerikan rüyası, Amerikan kâbusuna dönüştü” sözleriyle bu çöküşün tam tarifini yapıyor. Bir diğer hegemonya merkezi olan Avrupa Birliği, dağılmak için geri saymakla meşgul. Sermayenin küresel ölçekli kurumları da benzer “yönetememe” arızası yaşıyorlar. Birleşmiş Milletler, çıkarları birbirine zıt güçlerin, uzlaşma değil, çatışma, pazu gösterme zemini haline geldi; hiçbir ciddi konuda karar alamaz durumda. IMF ve Dünya Bankası, 80’lerden bu yana keyfini sürdükleri etkin konumlarını çoktan kaybettiler ve bugünlerde sadece, dünyayı bekleyen felaketlere dair karanlık raporlar yazmakla meşguller. NATO, korkutucu gölgesini Afganistan dağlarında bıraktı, komşuları tarafından toprakları top atışıyla dövülen Türkiye için, kınama mesajlarının ötesine bile geçemiyor.

Yönetilenler, yani ezilen milyarlarca insan, dünya çapında, her fırsatta sokakları doldurarak, artık eskisi gibi yönetilmek istemediklerini öylesine gür sesle haykırıyor ki, bu haykırışlara sık sık silah sesleri, yanıp kül olan elçilikler, yağmalanan ticaret merkezleri eşlik ediyor. Günümüzde, emperyalist merkezlerden, en ücra köşede kalmış devlete kadar hiçbir burjuva hükümeti yarınından emin değil. Hızla yıpranan iktidarlar, sallanan koltuklar, halkın öfkesini bastırmaya yönelik olağanüstü yasalar, burjuva sınıfın emekçileri eski yöntemlerle denetim altında tutamadığına dair olgulardır.

Ekonomik kriz üzerine yeni bir şeyler söylemeye bile gerek yok. Dünya çapında giderek derinleşen krizin nasıl atlatılacağına dair umutlu tek laf eden kalmadı. Küresel devrimci durumun üçüncü olgusu; yani kitle hareketinin olağanüstü artışı, pek çok ülkede hükümetleri devirecek bir noktaya ulaştı. Öy-

le ki, artık, milyonları toplayamayan bir gösteri, “başarısız” damgası yiyor. Bu konuda ölçek, binlerden, on binlerden, milyonlara sıçramıştır.

Günümüz gazeteleri sık sık dünya haritası üzerinde “kritik bölgeler”i saptayan grafiklere yer veriyorlar. Kimisi açlık isyanları, kimisi ekonomik yıkım, kimisi siyasi kriz nedeniyle, bu haritalarda çatışma ve ölüm sembolleriyle işaretleniyor. Tüm bu haritaları yan yana getirdiğinizde, söz konusu olanın, üç değil, on değil, yüzden fazla ülkeyi kapsadığı görülebilir. Devrimci bir durumun, birden fazla ülkeyi etkilemesi, kuşkusuz, yeni bir şey değil. Yeni olan, şimdi devrimci durumun, beş kıtada birden, belirleyici konumdaki tüm ülkelerle birlikte irili ufaklı ülkeleri de sarmış olmasıdır. Yeni olan bir başka nokta, bu seferki küresel devrimci dalganın, bütün ülkelerde, modern sanayi proletaryasının damgasını taşımasıdır. Küresel devrimci durumun bu yeni yanlarını, özgünlüğünü daha iyi kavrayabilmek için, 20. yüzyılın başından bu yana yaşana gelen büyük devrimci dalgaları, bu dalgaların etki çapını, hangi sınıflar öncülüğünde ve ittifaklarla yürütüldüğünü anlamamakta yarar var.

Proleter Devrimler Çağının İlk Dönemi

Rusya’da 1905-07 devriminin yarattığı etkiyi dünya çapında izleyen Lenin, gelişmiş kapitalist ülkelerde burjuva sınıfın tümüyle gericileştiğini, fakat yarı-sömürge ve feodal zincirlerinden kurtulmak isteyen Asya’nın dev güçlerinde burjuva sınıfın halen daha devrimci özellikler taşımaya devam ettiğini tespit eder. Gerçekten de, 1905 Rusya Devriminin uyandırdığı Çin, İran ve Osmanlı Türkiye’sinde, dünya nüfusunun neredeyse üçte biri, “uykulu varlıktan ışığa, hareket, mücadele” geçmişti. Esasında bu geçiş, burjuva sınıfın genç kesimlerinin, dünya çapında etkisi olan, son devrimci atılımıydı. Sonrası; emperyalizm, mali bağımlılık, sömürgeci bir avuç gücün dünyanın bütün topraklarını paylaşmayı tamamlaması ve yeniden paylaşılması adına en vahşi savaşlar. Yerküre nüfusunun belirleyici oranda etkilendiği bir devrimci dalgaya, burjuva sınıfın önderlik etmesi; bu tarihi olgu artık geçmişte kalmıştır. 1610 Hollanda Devrimiyle başlayan ve 1905-1912 yılları arasında Asya’nın dev imparatorluklarının dağılmasıyla son nefesini de tüketen burjuva devrimlerin, 400 yıllık çağı nihayet geride kalmış, proletaryanın tek başına ya da çeşitli sınıf ittifaklarıyla öncü-

lük edeceği devrimler çağı başlamıştı.

Lenin’in tüm dünya ölçeğini kapsayan son derece titiz ekonomik ve siyasi incelemeleriyle ayakları üzerine diktiği proleter devrimler çağı tespiti, daha mürekkebi kurumadan, 1917 Ekim Devrimi ile ilk açılışını yaptı. Proletaryanın iktidara tek başına el koyup burjuva aygıtı parçalayarak Sovyetleri yarattığı bu başlangıç öylesine güçlü, politik açıdan öylesine berrak ve keskin bir devrimci dönüşüm yaratmıştı ki, etkisi hemen dünyanın en ileri emperyalist-kapitalist merkezlerde ortaya çıktı. Almanya, İtalya, Avusturya, Macaristan sonradan başarısızlığa uğrayan sosyalist devrimler yaşadılar.

Ancak Lenin’in yine aynı çalışmasında (Emperyalizm; Kapitalizmin En Yüksek Aşaması) dile getirdiği; dünyayı soyup soğana çeviren bir avuç emperyalist haydut devletin, kendi işçilerinin bir kısmını satın almasıyla ortaya çıkan işçi aristokrasisi, proleter devrimler çağının bu ilk büyük dalgasını kırdı, yenilgilere neden oldu. Öyle ki, işçi sınıfı, yeniden iktidarı tehdit eder güce ulaşabilmek için, 2.Paylaşım Savaşının olağanüstü yıkımını beklemek zorunda kaldı. O zamana dek, faşist baskılar, olağanüstü yasalar, işsizlik ve sefaletle bunalan büyük bir proleter kitleyi, devrim hedeflerinden uzak tutmayı başardı. Proletaryanın devrim dalgasının dünya ölçeğinde geri çekilmesiyle yalnız kalan İspanya işçileri, 1936-39 iç savaşında müthiş kahramanlıklar ve yüzyıl boyunca hatırlanacak fedakârlık dolu örnekler vermektense yine de geri kalmadılar.

Bu dönem, emperyalizmin henüz tüm kıtalara doğru yayılma ve ilk sonuçlarını alma dönemidir. Merkez ve çevre ülkeler arası ilişkiler daha çok meta ihracı ve devlet borçları ağırlıklı sermaye ihracına dayalıdır. Emperyalist merkezlerin ekonomik-siyasi gelişim dereceleri de dahil önemli farklar, karakteristik ayrımlar söz konusudur. Genç emperyalistler Almanya ve ABD, farklı ekonomik dinamizm ve kurumlaşmalar yaratarak, İngiltere, Fransa gibi eski emperyalistlere yarışta avantajlar yakalamışlardır. Bağımlı ve sömürge ülkelerde feodalizm ya egemenliğini sürdürmekle ya da henüz edilmektedir. Bu ekonomik zemin üzerinde, henüz tüm dünyada geçerliliğini sürdürecektir bir para birimi, diğerlerine üstünlüğünü kabul ettirebilmiş değildi. Altın, rezerv para olarak geçerliliğini koruyordu. Dev emperyalist tekeller, belli başlı kapitalist pazarları kendi aralarında paylaşmış, ancak üretimin merkezleri değişme-

mişti. Bu ekonomik tablo, emperyalist ülkeler ve bağımlı ülke proletaryası arasında eşgüdümlü eylemi engellemekteydi. Eşitsiz gelişim, emperyalist merkezler arasında bile sürmekteydi ve bu da, proleter devrimler çağının ilk büyük küresel dalgasında, proleter eşgüdümün ancak yukarıdan, komüntern yöneticiliğinde ve Sovyetler Birliği'nde yaratılan örneğin gücüyle sağlanabildiği; ama öte yandan, bu eşgüdümün ekonomik-kültürel açılardan beslenemediği bir ortam yaratıyordu.

Anti-Faşist, Anti-Emperyalist Devrimler Çağı

Proleter devrimler çağının ikinci büyük dalgası, 2. Paylaşım Savaşıyla hız kazandı, 89-91 karşı-devrimlerine kadar sürdü. Bu uzun devrimci dönemin ilk yarısında proletarya baskın güç iken, diğer yarısında küçük burjuva devrimciliğin baskın olduğu ulusal kurtuluş devrimleri, anti-faşist ayaklanma ve isyanlar egemen oldu.

2. Paylaşım Savaşı'ndan Sovyet Kızıldususu zaferle çıkmış, süngünün ucunda taşıdığı bu üstünlüğü sayesinde, Avrupa'nın doğusunda bir dizi halk demokrasisi ortaya çıkarmıştı. Polonya, Demokratik Almanya, Macaristan, Çekoslovakya, Romanya, Bulgaristan ve Yugoslavya, bu dönemde işçi sınıfıyla anti-faşist küçük-burjuva demokratlarının kurduğu halk iktidarları ile taçlandılar ve kısa sürede sosyalist dünyanın bir parçası oldular. Fakat en az bunun kadar önemli diğer gelişme, bir dizi emperyalist merkezde işçi sınıfı partilerinin iktidarı alabilecek konumlara gelmiş olmalarıydı. Fransa, İtalya ve Yunanistan komünist partileri, anti-faşist direniş savaşının kahramanları olarak, devrim fırtınaları estirdiler. İngiltere'de madencilerin aylar süren işgali ve Japonya'da binlerce fabrikanın açıkça "Sosyalizm" isteğiyle işgal edilmesini, bu merkezlerde daha sonraki elli yıla damgasını vuran muazzam sosyal hakların kazanılmasını getirdi.

Belli başlı emperyalist ülkeleri aynı dönem içinde saran proleter fırtına, savaştan muazzam servet biriktirerek çıkan ABD mali oligarşinin hile ve yardımlarıyla, nükleer bomba tehditleriyle, bin bir yolla bastırıldı. Ekim Devrimi sonrası ortaya çıkmış olan ilk devrimci dalgayı her ülke kendi başına karşılamak zorunda kalmıştı. Oysa 2. Paylaşım Savaşı sonrası anlaşılıyordu ki, geçen süre içinde proletarya güçlenmiş, bilinçlenmiştir ve bu gücü ancak ABD öncülüğünde sıkıca bir araya gelen uluslararası sermaye cephesi karşılayabilecektir.

Emperyalist merkezlerin arka mutfağında proleter yangın süre dursun, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde, dünya tarihinin akışı-

na yeni bir yön verecek bir evrim dalgası başlamıştı. Vietnam ve Kore'de teslim olan Japon işgal ordusuna karşı ulusal bağımsızlık bayrağını taşıyan komünist partiler, yoksul köylü kitleleri arkalarına alarak iktidarı aldılar. Onları birkaç yıl sonra koca bir dev, Çin takip etti. Dünyanın en kalabalık yoksul köylüler ülkesinde, kendi gerici burjuvalarını deviren Çinli emekçiler, dünya devrim sürecinde yepyeni dalgalar yarattılar. Hindistan, Endonezya ve Malezya, uzak Asya'nın en korkunç sömürge alanları, savaşın yıkıntıları arasından, yoksul köylü kitleleri ardına toplayan ulusal burjuva ve küçük burjuva güçlerle birlikte küresel modern sınıf savaşımı arenasına katıldılar. Bu kısa dönem içinde dev Asya kıtası, milyarlık nüfusuyla son derece çetin bir sınıflar savaşının içine çekildiler. Genel grevler, proleter isyanlar ve eş görülmemiş proleter katliamları, en geriden gelip birkaç on yılda sınıflar savaşımının en yoğun biçimine sahne olan bu ülkeleri ateş topuna çevirdi.

Afrika kıtasının uyanışı da, sömürgecilik karşıtı savaşla birlikte hız kazandı. Ceza-yir, Kongo, Gona, Gine-Bissau, Angola, Mozambik, Zimbabwe, Zambia, 1960-1980 arası dönemde büyük sömürgeci güçleri yenilgiye uğrattı ulusal demokratik devrimler gerçekleştirdiler. Bu ülkelerin bazılarında devrim, gerici burjuva sınıfların kucağında sönüp gitti. Etiyopya, Sudan, Madagaskar, Togo, Yukarı Volta, hem sömürgecileri hem de kendi gerici feodal egemenleri çeşitli yollardan alaşağı eden devrimci hareketlere sahne oldular. Bu sonuncular, sosyalist dünyanın cömert yardımlarını alabilmek adına, kendilerini marksist leninist ilan etmekten çekinmeyen askeri cuntalara bile sahne oldular.

Küba Devrimi, benzer kıtasal etki, Güney Amerika'da yarattı. Kıta, baştan sona, gerilla hareketleriyle çalkalandı. Bizzat Che'nin önderlik ettiği Bolivya gerilla deneyimini, Venezüella ve Kolombiya takip etti. Arjantin, Brezilya ve Uruguay'da şehir gerillaları, faşist cuntaların korkulu rüyası oldular. Peru, Guatemala kırk yıla yayılan uzun iç savaştan geçtiler. Kıtada, kent proletaryasının, nüfusun çoğunluğunu oluşturduğu ülke Şili'de, Allende'nin parlamenter yollardan sosyalizmi kurma deneyimi, çok kanlı bir faşist cunta tarafından ezildi. Tüm kıta, milyonların acıları, ölümü, kanı ve gözyaşlarıyla sulanırken 1978'de Nikaragua Devrimi umutlar yeşertti, Küba devriminin en yakın müttefiki oldu.

Dünya çapında etkisi olan ve tüm kıtalarda belli başlı ülkeleri etkisine alan bu uzun devrimci dalganın sol halkaları, Afganistan'da 1978 Nisan Demokratik Devrimi ve 1979 Şubat İran Demokratik Devrimi oldu. Her ikisinde de kent küçük burjuvalarının son

derece etkin oldukları görülür.

Böylece 2. Paylaşım Savaşı'ndan hemen sonra emperyalist merkezlerde sanayi proletaryasının güçlü isyan ve eylemleriyle başlayan uzun devrimci dalga, Çin, Vietnam, Kuzey Kore, Küba ve Doğu Avrupa'yı sosyalist dünyaya kazandırırken, Asya'da, Afrika'da ve Güney Amerika'da ulusal anti-emperyalist, anti-faşist devrimci iktidarlara, gerilla ordularına, isyancı milyonlar yarattı. Küçük burjuvazinin kentli ve köylü unsurlarının yüz milyonları bulan ezici varlığına dayanan, proleter sosyalizmin ancak küçük burjuva etkilerin kırılmasıyla ortaya çıkabildiği genel siyasal ortam, 1989-91 karşı-devrimleriyle kapandı.

1950-90 arası kapsayan dönemde emperyalist kapitalist sistem hem kendi merkezleri arasındaki entegrasyonu, hem de geri kalmış ülkelerin bağımlılığını, dev adımlarla ilerletti. Merkezler arası entegrasyon borsaların özel ve merkez bankalarının, tekelci şirket yönetimlerinin ortaklaşmasıyla sonuçlandı. Bağımlı ülkelerde işbirlikçi sermaye, tekelci konumlara ulaştı. Dünya parası olarak doların hâkimiyeti altında kapitalist dünya, üretim alanında sıkı bir işbölümüne gitti. Emek yoğun ve düşük teknoloji sanayi bağımlı ülkelere doğru kayarken, emperyalist merkezler finans kaynaklarını, ileri teknoloji sektörlerini elinde tutmayı sürdürdü. Bu emperyalist sektörel işbölümü, bağımlı ülkelerde işçi sınıfını amansız bir sömürüye tabi tutarken, emperyalist merkez proletaryası yüksek ücret ve sosyal haklar gibi bin bir rüşvetle sendikalizme ve parlamentarizme boğuluyordu.

Sosyalist sistemin 89-91 karşı devrimleriyle dağılması, bu uzun dönemin oluşturduğu tüm siyasal ve ekonomik dengeleri alt üst etti. Proletaryanın sınıf örgütleri geri çekildi, çoğu yerde dağıldı ve moral bozukluğuna battı. Bunun dünya çapında birincil etkisi, sosyalizm güçlü olduğu sürece bayraklarına sosyalist simgeler işleyen pek çok küçük burjuva devrimci gücün, ya hemen teslim bayrağını çekmesi ya da reformizm kulvarlarına kendilerini atmaları oldu. Proletaryanın özgüvenini yeniden kazanması ve küçük burjuvaziye etkileyerek yeniden peşine takabilmesi için koca bir yirmi yılın geçmesi gerekecekti. İnsanlık tarihinin bu yirmi yıllık karşı parantezinde proleter devrim adına en önemli kazanç, küçük burjuvazinin dünya çapında yalpalamasının ne kadar derin olabileceğinin görülmesi, yoksul emekçi kitlelerin küçük burjuva devrimciliğine karşı güvensizlik geliştirmesini ve çoğu yerde bunlarla yolunu ayırmasıdır.

...Sürecek

İKTİDAR SORUNU

Türkiye’de bir burjuva iktidarın, hükümetin yolun sonuna geldiğini nasıl anlarsınız? Zindanlar karşısındaki politikasından. Aynı politik tutum o hükümetin emekçi sınıflara ve Kürt halkına karşı nasıl bir savaş içinde olduğunu da gösterir.

96’ Ölüm Oruçları, dönemin hükümetinin yıkılmasına giden yolu açtı. O büyük eylemin üzerinden bir yıl geçmeden hükümet yıkıldı gitti.

19 Aralık zindan savaşları ve onu takip eden Ölüm Oruçları yine dönemin hükümetinin yıkımına giden yolu açtı ve hükümet kısa sürede tarihin çöplüğünü boyladı.

Bu hükümetin ömrünün de öncekiler gibi olacağını söylemek kâhinlik olmaz. Çünkü bu da tıpkı öncekiler gibi, şimdi yüzlerce tutsağın sürdürdüğü zindan savaşı için “Ölüm Orucu yok, şöyle ya da böyle bir şeyler yiyorlar”, “devlet şantaja boyun eğmez” vb vb demeye başladı.

Ama sorun, mücadelenin boyutu şimdi zindanlardan çok daha ötede. Kürdistan’da ve Türkiye’de on binlerce insan, devrimci tutsaklara “destek” amacıyla sokağa çıkmış olsa da gerçekte bu tekelci sermaye sınıfı iktidarına, düzene karşı bir savaştır.

Kitleler, sayıları artık milyonlarla sayılan ölçekte, hükümet somutunda, düzene, tekelci sermaye sınıfı iktidarına, bu iktidarın temsil ettiği burjuva egemenliğe karşı harekete geçmiş durumda.

Dün Kürdistan’da ve Türkiye’de, önceki gün, 29 Ekim’de Türkiye’de milyonlarca insan hükümete karşı harekete geçti. 29 Ekim’de harekete geçen o büyük kitle-

yi “bunlar Cumhuriyet için harekete geçti” diyerek küçümsemek ve devrimi besleyen bir damar olarak görmemek kitle hareketinin diyalektiğini ve ruhunu kavramamaktır.

29 Ekim’de milyonlarca insanın önünde “Cumhuriyet” yazılı olmasının önemi yok. Çünkü kitleler sokağa çıktıklarında eylemi düzenleyenlerin bayraklarına yazdıklarını değil kendi özlem, istek ve amaçlarını okuyorlar. Kitlelerin özlemi tekelci sermaye sınıfının sömürsünden, bu sınıfı temsil eden hükümet ve devletten kurtulmaktır.

Milyonlarca insanın harekete geçmesinin ne gibi sonuçları olacağını iyi bilen hükümet, tam da bu nedenle onlara panzerlerle, biber gazıyla, gaz yaşartıcı bombalarla yanıt verdi ve yine aynı nedenle Başbakan, barikatların kaldırılmasını eleştirdi. O ne olursa olsun kitleye şiddetle karşılık verilmesinden yana olduğunu ortaya koydu.

Aynı Başbakan, bir gün sonra, Ölüm Oruçlarına karşı, önceki hükümetleri aşan bir sertlikte açıklama yaptı. Bu açıklama, hükümetin giderek şiddet ve baskı politikasını yoğunlaştıracağını, yani savaşın sertleşeceğini ifadesidir. Hükümet, emekçi sınıflara, Kürt halkına ve devrimci tutsaklara karşı şiddeti giderek artan bir savaş içindedir.

Bütün bunların anlamı ve adı devrimci krizdir. Son bir haftada yaşananlar Türkiye’nin çok derin ve kapsamlı bir siyasal kriz yaşadığını bir kez daha gösterdi. Bu siyasal krize, kitlelerden saklanmaya çalışılan derin bir ekonomik kriz eşlik ediyor. Bunun adı devrimci durumdur. Sokağa çı-

kan kitlelerin milyonlarla ölçülmeye başlaması bu devrimci durumun ne denli sarıncı, kapsamlı ve derin köklere sahip olduğunu ortaya koydu.

Milyonlarca insan hükümete karşı harekete geçmişse ve hükümet bunlara karşı bir savaş başlatmışsa burada bir iktidar sorunu var demektir. Türkiye’de açık bir iktidar sorunu var. Tekelci sermaye iktidarı artık kitlelere karşı savaşarak kendi varlığını sürdürebiliyor.

Emekçi sınıflara ve Kürt halkına “öncülük” iddiasındaki devrimci güçlerin şimdiki sorunu bu iktidar sorununu kendilerinin çözüp çözmeyeceği; ya da bu sorunun çözümünü yine tekelci sermaye güçlerine bırakıp bırakmayacakları sorundur. İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel süreç bir kırılma noktasıdır, bir dönüm noktasıdır.

Soru şudur: İktidarı ele geçirmeyi, zaferi kazanmayı göze alıyor muyuz almıyor muyuz? Şimdi iktidarı ele geçirmeyi, zafer kazanmayı göze almak hem tarihsel fırsatır hem de tarihsel görevdir.

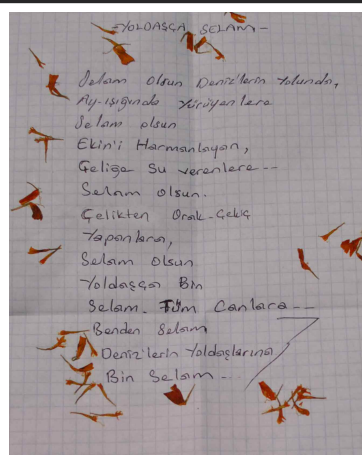
Bu tarihsel fırsatın gerekliliğini yerine getirmek isteyenler gelişmenin bu aşamasında kitlelere ne yapmaları gerektiğini söylemeliler. Başka bir ifadeyle, kitlelere, örneğin zindanların üzerine yürümelerini, devlet kurumlarına karşı açık bir saldırıya geçmelerini söylemeliler.

Kitleler devrimci güçlerden boş, işe yaramaz övgüler değil, ne yapmaları gerektiğinin kendilerine söylenmesini istiyorlar. □

AÇLIK GREVİNDEYİM

TKEP/Leninist davası tutsağı olan ve 8 yıldır Edirne F Tipi Cezaevi’nde yatmakta olan Murat Aktaş da sürmekte olan süresiz-dönüşümsüz açlık grevine destek olmak için açlık grevi eylemine başladığını duyurdu.

Murat Aktaş 5 Kasım günü yazdığı mektubunda, “Ben de, zindanlarda süren süresiz-dönüşümsüz açlık grevlerine başlayan PKK dava tutsağı arkadaşlarıma destek olmak amaçlı 5 Kasım 2012 tarihinde açlık grevine giriyorum. Ayrıca, sağlık problemleri olmasına rağmen, dayanışma örneği göstermek için benimle aynı gün açlık grevine giren siyasi tutsak Fikret Yıldız arkadaş da 5 Kasım 2012 tarihi itibarıyla açlık grevine girmiştir” dedi.

ANTEP'TE “BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ”

Antep'te emniyet müdürlüğünün devrimci mücadeleye yönelik baskıları artarak devam ediyor. 9 Ekim'de Che Anması sonrası birçok gence kimlik sorgusu yapılmış ayrıca, yine kimi gençlerin evlerine gidilerek hem aileler üzerinde, hem de aileler üzerinden gençlere baskı uygulanmaya çalışılmış, Ayışığı Sanat Merkezi'ne yönelik kara propaganda yapılmıştır.

Antep Emniyeti tarafından yapılan bu uygulamayı teşhir etmek için Ayışığı Sanat Merkezi ve Devrimci Öğrenci Birliği bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

5 Kasım Pazartesi saat 16.30'da sloganlarla basın açıklamasına başlandı.

İlk sözü alan Devrimci Öğrenci Birliği'nden bir öğrenci, bulunduğumuz topraklarda devrim ateşinin hızla büyüüp geliştiğine, sermaye sınıfı ve onun devletinin sokaklarda özgürlüğünü alma kararlılığındaki işçi-emekçi ve ezilen Kürt halkı tarafından köşeye sıkıştırıldığına dikkat çekerek, binlerce insanı gözaltılarla, tutuklamalarla, açılan davalarla sindiremediğini gördükçe daha farklı yöntemlere başvurduğunu belirtti.

Konuşmasının devamında “bu yöntemlerin Antep'teki son örneği, polislerin devrimci öğrencilerin evlerine gitmesi oldu. Arkadaşlarımızın aileleriyle görüşerek devrimcilere yönelik karalamalar yapan, dev-

rimcilerin sonunun cezaevleri olduğunu söyleyen polisler, öğrencilerin Ayışığı Sanat Merkezi'ne gitmelerini de 'tehlikeli' bulduklarını belirtmişler. Aileler çocuklarının ne yaptıklarını sorduğunda ise; 'Che'yi Anna Yürüyüşüne katılmaları, Ayışığı Sanat Merkezi'ne gitmeleri, basın açıklamalarına gitmeleri gibi anayasa tarafından tanınan sebepler söylenmiştir. Arkadaşlarımız 'bunlarda suç teşkil eden ne var?' diye sorduğunda polisler susarak cevap vermiştir. Evden ayrılırken de ailelere telefon numarası bırakarak, 'Ne sorunuz olursa bekleriz, çocuğunuz bizimle konuşmak isterse bekleriz' gibi işbirliği imasında bulunan sözler söylemişlerdir” diyerek sözü Ayışığı Sanat Merkezi'ne bıraktı.

Ayışığı Sanat Merkezi emekçisi arkadaş “Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Sabahattin Ali, Kazım koyuncu ve diğer tüm ilerici sanatçıların eserleri bu topraklardaki insanların hem kültürel hem de düşünce açısın-

dan gelişimini sağlamıştır. Onlar yaşamı okudular, anladılar, kavradılar ve şiirlerinde, yazılarında, şarkılarında gerçekliği insanlığa sundular. Bizler de Ayışığı Sanat Merkezi olarak sanatı ilerici devrimci yönüyle ele alıyor işçi-emekçi ve ezilen halklarımıza sunuyoruz. Yaşamın asıl mimarları olan işçi-emekçi halklarımızı toplumsal yaşamın bir parçası olan sanatla

buluşturmak bizim görevimizdir” sözlerinden sonra Antep Emniyetinin evlerine gittiği öğrencilerin ailelerine “tehlikeli” gibi sözlerle bir sanat merkezinin anti-propagandası ve karalamalar yaptığına değinildi.

Yıllardır bir dernek olarak sanat faaliyetlerini sürdürdüklerini belirten Ayışığı Sanat Merkezi emekçisi “Bu kapitalist sistemde üretilen yozlaşmış sanata karşı, milyonlarca insanın acı, yıkım, sefalet, işsizlik ve yoksulluğunun görmezden gelinerek üretilen sanata karşı bizler işçi-emekçi ve ezilen halklarımızın gerçekliğine vurgu yaparak sanatımızı üretiyoruz... Bizler sanatımı ile yola çıktık ve sanatımız ile yolumuza devam edeceğiz. İnsanın en temel ihtiyaçlarından biri olan sanatı kitlelere taşımak görevimizdir ve bu görevden bizi hiçbir güç alıkoyamaz” dedi. Basın açıklaması sloganlarla sonlandırıldı.

Antep Devrimci Öğrenci Birliği

YÖK, 31 YILDIR FAŞİZME KARŞI GÖREVİNİ SÜRDÜRÜYOR

Beyazıt İstanbul Üniversitesi önünde YÖK'un kuruluş günü olan 6 Kasım'da protesto eylemleri düzenledi. YÖK, Eğitim Sen ve YÖK'e Karşı İnisiatif, Akademisyen, Öğretim görevlileri ve öğrenciler tarafından protesto edildi.

Çapa Tıp Fakültesi önünden YÖK Karşıtı İnisiatif adı altında toplanan öğrenciler İstanbul Üniversitesi giriş kapısı önüne kadar yürüdüler. Burada Eğitim Sen'li akademisyen ve öğretim görevlileri de öğrencilere destek verdi. Sık sık “YÖK'e Hayır”, “YÖK Gidecek, Polis Kalkacak, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek” sloganları atıldı.

YÖK'e Karşı İnisiatif adına hazırlanan basın açıklamasını okuyan öğrencilerden Fırat Ekici “12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından üniversiteleri sermayenin çıkarı doğrultusunda şekillendirmek ve baskıyla susturmak için kurulan YÖK, 31 yıldır bu görevini sürdürüyor” dedi. Ekici üniversiteleri YÖK düzeniyle, 4+4+4

politikasıyla ilk ve orta öğretimi baştan aşağı şekillendiren devletin, “kindar ve dindar” olan dinci-gerici bir nesil yetiştirmek, çocuk yaşta ucuz ve kalifiye iş gücü, çocuk gelinler yetiştirmek hedefinde olduğunu söyledi.

Ekici, Suriye ile savaş durumuna da değinerek, “savaş değil hakların kardeşliği için buradayız” dedi.

Açıklamadan sonra Üniversite Akademisyen ve Öğretim Görevlileri adına konuşan

Eğitim Sen 6 nolu şube Başkanı İsmet Akça “özellikle üniversite bileşenlerinin hayatlarına hemen her gün bir kabus gibi çöken YÖK sistemi, 2012 yılını da çıkarttı. Belli ki YÖK'ü kaldırmak, 80 darbesinin ürünü olan zihniyetlerin işi değil. Onların işi, kendilerinden önceki hükümetlerin yaptıkları gibi, baskıcı YÖK rejimini kendi iktidarı için kullanmak. Onların işi YÖK ile değil, YÖK'ü istedikleri gibi yönetebilmekle ilgili” dedi. Konuşmalardan sonra eylem, sloganlarla sona erdi. □

ONU YÜREĞİMİZDE YAŞATACAĞIZ

Ekim ayının ikinci haftasında aramızdan bir arkadaşımızı ölüme uğurladık. “Her ölüm erken ölümdür” diyor şair ama bu ölüm çok erken oldu. Hiç beklenmeyen yerden beklenmeyen bir şekilde çıktı karşımıza. Ayışığı Sanat Merkezine gelen güzel sanatlar lisesinde okuyan Ezgi Gültekin Samandağ’da trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Ezgi yaşama olan bağlılığı ile geçtiği her yere pozitif enerji saçan, Sanat merkezine sürekli merak ettiği ve kafasını kurcalayan sorularla gelen, gülümsemesi yüzünden eksilmeyen bir dostumuzdu. Keman dinletileri ve güzel sesiyle bizlere farklı renkler katıyordu.

Ayışığı Sanat Merkezinin çalışmalarına katılan Ezgi en son 2 Temmuz etkinliğinde A-

yıştığı Müzik Grubu ile sahne aldı. Sesi kendisi gibi temiz olan arkadaşımız 2 Temmuz’da Pir Sultan’a, Madımak’ta yakılan ozanlara ağıtlar yakarken seyircilerin göz yaşlarını tutamadığını görmek gerekirdi. Etkinliğe gelenlerden bir dostun yorumu şöyle olmuştu “ne kadar saklamaya çalışsam da Ezgi şarkı sözlerine girdiğinde tutamıyordum kendimi gözyaşlarım damla damla avuçlarıma akıyordu.”

2 Temmuz çalışmasını yaptığımız süreçte devlet baskısını ailelere dönük olarak arttırmıştı. Ellerine aldıkları çikolatalarla Ezgi’nin ailesinin de kapısını çalmışlardı. Başta etkinliğe çıkmasına dahi izin vermeyen aile uzun sohbetlerimiz ve ısrarlarımız sonucunda Ezgi’nin etkinliğe katılmasına ikna olmuşlardı. Devlet, Ezgi’nin kattığı güzellikleri elimizden alamamıştı. Hatta Samandağ’da yapılan etkinliğe seyircilerin ön sıralarında ailesi de yer almıştı Ezgi’nin. Annesini ön sıralarda görünce mutluluktan heyecanlanmıştı güzel yüreği.. Aylarca çalıştığı türkünün sözlerini unuttu birden seyircilerin yoğun alkışlarıyla toparlamıştı hemen kendini...

Şimdi düşünüyorum da kim bilir o küçücük yaşamda ne büyük mutluluk olmuştur bu ona.. Polislerin kurduğu baskıyla ilk karşılaşmada bize öfke ile yaklaşan anne-baba başsağlığına gittiğimizde bizlere sarılıp “benim çocuklarım sizlersiniz” diyerek hıçkırıklara boğuldular...

Kimisi barikatlarda savaşarak ölümsüzleşir, kimisi zindanlarda bedenlerini ölümlere yatırarak... Kimisi de sanata kattığı güzelliklerle.. Ezgimizin büyük üretimler katabileceği kadar uzun bir ömrü olmadı, ama 17 yıllık yaşamına bizleri sığdırdı, bizlere katabileceği en güzel renkleri sundu... Daha onunla birlikte emeğin türkülerini söyleyecektik... Emekçilerin acılarını açıklarını, umutlarını, kavgalarını, yarınlarını dillendirecekti o güzel sesiyle... Ve Emeğe Ezgi’nin içinde yer almak istiyordu... Güzel yüreğinde büyük düşler yaşattıyordu... Şimdi ise bizlere güzel yüreğinden akıp kulağımıza işleyen türkülerini ve onun düşlerini yaşatmak kaldı yalnızca... Artık her 2 Temmuz’da, söylediği türkülerini her duyduğumuzda onun anısı geçecek yüreklerimizden... Umut dolu bakan bütün yeşil gözlerde onu göreceğiz... Grevlerde onunla birlikte söyleyeceğiz emeğin türkülerini... Emeğe Ezgi’nin seslendirdiği bütün türkülerde onunda sesi işleyecek kulaklarımızıza...

Onu yüreğimizde yaşatacağız.

Hoşça kal Ezgi bize kattığın renkler için sonsuz teşekkürler..

Şair tarihin çizgisine yön verecek yüreklere sesleniyor:

ÖLMEK YENİ BİR EMRE KADAR YASAKLANMIŞTIR!!

Antakya

Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri

DOKUZ EYLÜL’DE YÖK PROTESTOSU

Dokuz Eylül Üniversitesi’nde örgütleyicileri arasında DÖB’ün de olduğu bir eylem yapıldı. YÖK’ün kuruluşunun 32. yılında çeşitli gençlik örgütleri ve demokratik kitle örgütleri YÖK’ü ve eğitim sistemini üniversite içerisinde yaptıkları bir eylemle protesto ettiler.

Hukuk fakültesi önünde başlayan eylemde “Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim İçin YÖK’e Hayır- YÖK Karşısı Öğrenciler” ve “Suriye’de Emperyalist Savaşa Ve İşgale Hayır- YÖK Karşısı Öğrenciler” pankartları açıldı. Eylem esnasında YÖK ve kapitalist eğitim sisteminin sonuçları teşhir edilirken, öğrenciler eğitim sistemine ve YÖK’e karşı mücadeleye çağrıldı.

Kampüs içerisinde yapılan eylem İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi önüne yapılan yürüyüşle devam etti. Yabancı Diller Yüksekokulu (YDY) önüne kadar süren eylemde çekim yapan polisler birçok kez tartışmalar yaşandı. ÖGB ve çevik kuvvet polisleri dahil yüzlerce güvenlik görevlisinin olduğu eylem, kararlılıkla devam etti. YDY önüne varıldığında yapılan ajitasyonların ardından basın açıklamasına geçildi. Öğrencilerin yaşadığı sorunlara, güvenlik güçlerinin saldırılarına, Bologna sürecine, tutsak öğrenci sorununa değinilen açıklamanın ardından eylem, Hareket Tiyatrosu’nun yaptığı kısa bir gösteriyle sona erdi.

Eylem esnasında sık sık “Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim”, “Katil Polis Üniversiteden Defol”, “Öğrenci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Be Ziman Jiyan Nabe”, “YÖK, Polis, Medya Bu Abluka Dağıtılacak”, “Üniversiteler Bizimdir, Bizimle Özgürleşecek” sloganları atıldı.

Zindanlardaki açlık grevlerine, eğitim sisteminin yarattığı sorunlara yönelik ajitasyonların yer aldığı eylemden sonra Hukuk Fakültesi önünde Çağdaş Hukukçular Derneği Öğrenci Komisyonu tarafından açlık grevleri için yapılacak olan eylem için Hukuk fakültesi önüne geçildi.

Dokuz Eylül Üniversitesi DÖB

İZMİR'DE YÖK PROTESTOSU VE SALDIRILAR

Ege Üniversitesi'nde içerisinde DÖB'ün de olduğu öğrenciler, YÖK'e kapitalist eğitim sisteminin sonuçlarına karşı bir yürüyüş gerçekleştirmek için Edebiyat Fakültesi önünde bir araya geldi. Çeşitli okul kulüplerinin de yer aldığı bileşen Hazırlık binasına, oradan da Gıda Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Polis ve özel güvenlik birimlerinin engel olmaya çalıştığı yürüyüş kararlılıkla devam etti. İlk anda polisin barikatı kaldırmasıyla tekrar yürüyüşe geçen kitleye polis saldırdı. Polis barikatına yüklenen devrimci gençleri gaz sıkarak dağıtmaya çalışan polise rağmen kitle dağılmadı ve tekrar toparlandı, bir öğrenci de gözaltına alındı. Sıkılan gazdan etkilenen devrimci öğrenciler limon vs. kullanarak gazın etkilerini yok etmeye çalıştı.

Ege Çarşısı'na yürümeye karar veren devrimci öğrencilere polis ve özel güvenlik engel olmaya çalışarak, Edebiyat Fakültesi'ne geri dönüp eylem yapmayı önerdi. Reddeden öğrenciler tekrar yürüyüşe geçti ve polis barikatına yüklendiler. Polisin yine gazla saldırması üzerine çatışma büyüdü. Polisin saldırısı üzerine okulda başka bir eylem örgütlemiş olan çeşitli siyasetler de sloganlarla çatışma yerine geldiler. Tekrar toparlanan kitlenin bir kısmı çatışırken, bir kısmı da polise karşı omuz omuza durarak TOMA'nın sıkıldığı suya karşı direndi. Gençleri şiddetli suyla dağıtan polis burada da öğrencileri gözaltına aldı.

Polisin saldırması üzerine Edebiyat Fakültesi'ne geri çekilen kitle okul kapılarını kapattı. Polisin fakülte çevresini sarması üzerine, oraya doğru gelmeye çalışan eylemciler gözaltına alındı. İçeride öğrencileri koruyan, sıkılan portakal gazından etkilenen öğrencilere yardımcı olan üniversite öğretim elemanları ve profesörler, saldırı emrini veren rektör ve özel güvenlikleri protesto etmek için bir basın açıklaması yaptı.

SES üyesi sağlık emekçileri de devrimci öğrencilere destek vermek için kampüse geldiler. Gazdan ve saldırılardan etkilenenlere tıbbi destek veren emekçiler, gençlerin yanında kalmaya devam ettiler. Polis tepkiler üzerine geri çekilince, akşam yapılacak merkezi YÖK protestosu için Edebiyat Fakültesi'nden ayrılmaya başlayan öğrencilere öğretim elemanları da eşlik etti. Polisin Ege Üniversitesi'ndeki saldırısında 28 öğrenci gözaltına alındı.

Polisin baskılarına karşı tekrar bir araya gelen devrimci öğrenciler Basmane'de Fuar önünden eski Sümerbank'a doğru yürüyüşe geçti. Eylem Dev-Genç, DGH, DİP, DÖB, Ekim Gençliği, Gençlik Cephesi ve HDK Gençlik Meclisi tarafından örgütlendi.

Devrimci gençliğin eylemi saat 18.00'da gerçekleşirken aynı gün akşam

saat 18.30 da KESK İzmir Şubeler Birliği'nin cezaevlerindeki açlık grevleri ile ilgili bir basın açıklaması vardı. Gençlik ve işçi emekçiler alanda saat 19.00 gibi buluştular.

Devrimci gençliği eski Sümerbank'ta karşılayan işçi ve emekçiler alkışlarla, zılgıtlarla, ıslıklarla, büyük bir coşkuyla karşıladılar. O buluşmanın ardından sloganlar daha gür atılmaya başlandı ve çevredeki insanların dikkatini çekti. Bundan dolayıdır ki alanda bizleri gören insanlar alkışlarıyla eylemimize destek oldular. Alana gelindiğinde ilk önce KESK basın açıklamasını okudu. Yapılan açıklamada açlık grevine dikkat çeken KESK'in açıklamasından sonra devrimci öğrencilerin ortak hazırladığı basın metni okundu. Açıklamada YÖK, emperyalist savaş tehlikesi, Bologna süreci ve gençliğe etkileri, gençliğin anadilde eğitim talebi, gençliğe yönelik faşist saldırılar ve tutuklamalara ve devrimci tutsakların 56 gündür girmiş oldukları açlık grevleri ne değinildi.

Devrimci Öğrenci Birliği-İzmir

TEKSİM İŞÇİLERİ KAZANDI

Merter'de bulunan Texim Triko işçileri TEKSİF Sendikası'nda örgütlendikleri için patron tarafından sendikadan ayrılmaya zorlanmış, işçilerin sendikal örgütlenmeyi sürdürmeleri üzerine yeni gelen makinaların çalışması gerektiğini belirterek işçilerin iş yükünü %50 arttırmalarını istemişti. İşçiler Texim patronuyla yaptıkları görüşmelerde bu iş yükünü kaldırmalarının mümkün olmadığını, üretimde hatalar meydana geleceğini söyleyerek iş bırakmışlardı. Ertesi gün geldiklerinde işbaşı yaptırılmayan işçiler, fabrika önünde eyleme başlamışlardı.

3 Kasım günü sendika TEKSİF Sendikası'nda Texim patronu ile yapılan görüşmede anlaşma sağlandı. Texim işçileri 89 gün sürdürdükleri eylemlerini başarıyla sonlandırdılar.

Görüşme sonucunda direnişe katılan işçilerden 19'u işlerine dönerken 17 işçi ise kendi istekleriyle ayrılmaya karar verdi. Kendi isteğiyle ayrılan işçiler kıdem ve ihbar tazminatlarını ve 10 aylık brüt maaş tutarında tazminat aldı.

Fabrikaya geri dönerek işbaşı yapacak işçilere ise birer maaş ödeme yapıldı. TEKSİF ve Texim patronu da birbirlerine karşı açtıkları davaları geri çekti. □

DEVİRİM VE ZİN

Kürt halkına, devlet ve hükümetle mücadele içindeki kitlelere, zindanları yıkma, tutsakları özgürleştirme girişimlerine başlamaları hedefini önlerine çok net biçimde koymak lazım. Devlet denen aygıtın bir ayağı polis, diğer ayağı ordu ise üçüncü ayağı da zindanlardır. Üçüncü ayak dediğimiz zindanlar, devrimci tutsakların on yıllardır süren savaşları nedeniyle, şimdilik, en zayıf halkadır. Devrim dediğimiz büyük alt-üst oluş hareketine bu zayıf halkayı kopararak başlanabilir, başlanmalıdır.

KCK ve PKK davalarından zindanlarda bulunan tutsakların açlık grevi-ölüm orucu biçiminde süren zindan savaşları, devrimci tutsakların uzun yıllardır sürdürdükleri zindan savaşlarını yeni bir aşamaya getirdi.

Bu satırlar yazıldığı sırada eylemin 60. günüydü ve sonuç henüz belli değildi. Ama bundan böyle sonuç ne olursa olsun eylem, iç savaşı, Kürt halkının özgürlük savaşını şimdiden belli bir yere; geri dönülmez bir noktaya taşımıştır bile. İç savaşta gelinen bu noktadan geriye düşülemez, geriye gidilemez.

Açlık grevi-ölüm orucu eylemiyle devrimci tutsaklar Kürt halkının en geri, politikaya en uzak duran kesimlerini de sarsarak harekete geçirdi, savaşın içine

çekti. Kürdistan'ın yanı sıra, Türkiye'de de geniş kitleler, aydınlar, sanatçılar, toplumun düzene karşıt değişik kesimleri eylemcilerin yanında, eylemin zaferi için ayağa kalktılar, harekete geçtiler.

Türkiye'de aydınların, sanatçıların, devrimci güçlerin KCK-PKK tutsaklarının eyleminin yanında harekete geçmeleri iki halkın ve diğer ulusal topluluk halklarının mücadele birliğinin örülmesi açısından hem güçlü bir temel, hem de sağlam koşullar yarattılar. Kürt halkı, kendi evlatlarını desteklemek için aydınların, sanatçıların, devrimci güçlerin harekete geçmesini bir yere not etmiştir; unutmayacağından şüphe edilmemelidir.

Zindanların Önemi

Son eylem, zindanların devrim mücadelesinde nasıl ve ne kadar önemli bir yer tuttuğunu bir kez daha ortaya koydu. Devrimci tutsakların böylesi güçlü eylemleri, gerçekte devrimin tekelci sermaye sınıfının politik iktidarına, hükümete, düzenin kalelerine yönelmiş saldırıdır.

Daha hangi büyük sarsıcı sonuçlara yol açacağı bu satırlar yazılırken henüz belli olmayan son eylem, devrimci tutsakların burjuva politik iktidara yönelik ilk güçlü saldırısı değildir elbet. Bundan önce de böylesi güçlü saldırılar oldu ve her saldırı yarattığı sonuçlarla düzenin burçlarında büyük gedikler açtı.

Öncesi bir yana, sadece 90'lı yıllardan bu yana ele alsak bile, zindanlar tarihinde devlete, burjuva iktidara karşı devrimci tutsakların sürekli bir savaş içinde olduklarını görürüz. Bu savaşın belli başlı dönüm noktaları oldu. Bunlardan birisi, 96' ölüm oruçları, diğeri 19 Aralık 2000 "Zindan Savaşları"dır. 96' Ölüm Oruçları, zindan tarihinin o güne kadarki en geniş katılımlı, aynı zamanda en sarsıcı, en etkili eylemi oldu. Eylem, tutsakların gösterdiği kahramanlıklarla toplumu derinden sarstı. Devrimci kitle eylemlerinde hem ciddi bir artış oldu, hem de eylemlerin içeriğinde devrim-

ci nitelik daha öne çıktı.

19 Aralık 2000 "Zindan Savaşları" ise etkisi bugüne kadar devam eden, düşman güçleriyle devrimci tutsakların beden bedene yaptıkları, onlarca devrimci tutsağın kendini kahramanca feda etmekten çekinmediği, bununla devrime, kitlelere "kendini feda" ruhunu aşladığı, dünyanın saygı duyduğu bir savaş oldu.

Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist devletler, Türkiye ve Kürdistan devrimini ezmek için devrimci tutsakları "teslim" alacakları bir çarpışma hayal ettiler. Hayalleri ters tepti. Devrimci tutsaklar, akıl almaz eşitsiz koşullarda düşman güçleriyle beden bedene çarpışarak 4 gün boyunca tepeden tırnağa silahlı düşman güçleriyle çarpıştılar. Düşman güçlerin ellerine geçtikten sonra, ölüm oruçlarıyla savaşlarını sürdürdüler ve böylece zindanlarda yanan devrim ateşinin sönmesine hiçbir koşulda izin vermemiş oldular.

Egemen sınıf, devrim ateşini söndürmenin ilk adımının zindanlara saldırarak ve tutsakları teslim alarak atılması gerektiğini hep öngörmüştür. Kendi sınıf çıkarları açısından bakıldığında egemen sınıfın bu "öngörüsü"ün doğru ve yerinde olduğu bir gerçektir. Çünkü devrimci tutsaklar, devrimin sadece vicdanı ve onuru olmakla kalmadılar ama en zor dönemlerde devrimin sesi olmayı da bildiler.

12 Eylül faşizminin zindanlar politikası ve bu politikaya tutsakların kahramanca yanıt vermeleri bir başlangıç, bir milat olarak kabul edilmeli. Şöyle de demek mümkün: Devrimi ezmenin, devrim ateşinin söndürmenin zindanlara saldırıdan, devrimci tutsakları teslim almaktan geçtiğini ilk anlayanlar 12 Eylül faşizminin general-leri olmuştur. Bu daha sonraları egemen sınıfın, faşist devletin değişmez politikası olmuştur.

Ama bu politika, karşıtının da hemen anlaşılmasını sağladı. Faşist devletin zindanlara doldurduğu devrimciler, teslim olmamanın, savaşı sürdürmenin devrimi

DAN SAVAŞLARI

sürdürmek olduğunu bilince çıkardılar ve düşman eline düştükleri ilk andan itibaren direnmenin, devrime bağlı kalmanın politikasını geliştirdiler. Hayri Durmuş'lardan, Kemal Pir'lerden 84' Ölüm Orucu savaşına, zindanlarda idam pahasına teslim alınmayan Seyit Konuk ve yoldaşlarından bu güne değin gelen zindanlarda devrimi sürdürme politikasının ilk adımları işte böyle atıldı.

Devrimi ezmek için işçi sınıfının ve Kürt halkının öncülerini, örgütlü güçlerini zindanlara koymak ve arkasından onları teslim almaya çalışmak egemen sınıfın temel politikası olageldi. Çünkü devrimci tutsakları, haklı olarak, devrimin vicdanı, onuru ve sesi olarak kabul edilen tutsakların ezilmesi, teslim alınması devrimi moral yönden çökertmek, teslim almak demektir. Ve moral yönden yenilmiş bir devrimi ezmenin ne kadar kolay olduğunu en iyi egemen sınıf bilir.

Yukarıda da söyledik, egemen sınıfın bu politikası ters tepti, hevesi kursağında kaldı. Devrimci tutsaklar, devrime bağlılığın bir işareti olarak teslim olmamayı bir ilke haline getirdiler ve zindan savaşlarını düşman eline esir düştükleri ilk andan itibaren başlattılar.

Bu nedenle bugün kararlılıkla sürdürülen ve Kürt halkının özgürlük savaşından yeni bir dönüm noktası olma yolunda ilerleyen açlık grevi-ölüm orucu savaşının tarihsel arka planında işte bu uzun zindan savaşları tarihi; bu tarihin büyük bedellerle elde edilmiş birikimi var. Ama burada özellikle 19 Aralık Zindan savaşlarının özel etkisini gözönünde bulundurmak lazım.

Devrime İlk Adım

Arkasına bu büyük tarihsel birikimi, tarihsel devrimci mirası alan bu günkü eylemin çok daha geniş bir devrimci etkiye yol açması kimseyi şaşırtmamalı. Böyle bir etki bir anlamda kaçınılmaz ve bunun devrimin derinleşmesinden, iç savaşın sertleşmesinden, zafere bir adım daha

yaklaşılmasından başka anlamı yok. 19 Aralık "Zindan Savaşları"na giden süreçte ve çarpışmaların bilfiil başlamasından sonra belirli bir dönem içinde sayıları onbinlerle ölçülen kitle ayağa kalktı, hükümete, devlete ve bunların temsil ettikleri düzene karşı savaşa giriştiler.

Bugün dünyanın koşullarında değiliz; devrim daha ileride, daha geniş kitleler ayakta, iç savaş daha derinleşmiş, düzen yıkılmanın eşiğinde. Dün devrimci kitle eylemine katılanların sayısı on binlerle ölçülürken bu gün yüz binler hatta milyonlar söz konusu. Daha önemlisi, devrimci kitle hareketi ciddi bir süreklilik kazanmış durumda. Kitleler, düzenin kendilerini yuvarlamak istediği sefalet çukuruna, yaşamdan kovulmaya, geçim araçlarının ellerinden alınmasına büyük bir kararlılıkla karşı koyuyorlar. Ezilen, sömürülen kitleler ve Kürt halkı devrim istiyorlar.

Bundan dolayı, hareket halindeki kitlelere devrimci güçlerin eyleme geçme çağrıları boş, anlamı olmayan ve dostlar alışverişte görsün hesabı yapılan çağrılardır. İşçi sınıfı, yoksul kitleler, halkın demokrasisinden yana aydınlar, kısacası hareket halinde, düzene, devlete, hükümete karşı mücadele halindeki kitleler bizden "mücadele" çağrıları değil, ne yapmalarını gösteren sözler duymak istiyorlar.

KCK-PKK tutsaklarının açlık grevi-ölüm orucu eylemi halk kitlelerine tarihi girişimlerine başlayabilecekleri ilk somut adımların nerede atılabileceğini kendilerine söyleyebilmemiz konusunda olanak sunuyor. İlk adım zindanlar olabilir; olmalıdır. Zindanları yıkmak, tutsakları devrimci girişimlerle özgürleştirmek bu gün her zamankinden çok daha mümkün; öncesinden hiç olmadığı kadar olanaklıdır.

Dünya devrim tarihi bize defalarca şu gerçeği göstermiştir: Bir devrimin sonuç alıcı girişimlerinin ilk temel, somut belirtisi, çoğunlukla, halk kitlelerinin zindanları yıkmak ve tutsakları özgürleştirmek amaçlı girişimleri olmuştur. Fransız burjuva

devriminden bu yana pek çok devrim ilk somut girişimlerini bu şekilde, zindanları yıkarak, yıkma girişimlerinde bulunarak başlatmıştır.

Tarihten ve kendi pratiğinden en az bizim kadar ders almasını bilen egemen tekeli sermaye sınıfı, tam da bu girişimlerden duyduğu korku nedeniyle, pek çok şehirde, ama özellikle de İstanbul, İzmir, Ankara gibi önemli merkezlerde zindanları insandan arındırılmış, yerleşim birimlerinin olmadığı dağ başlarına taşımıştır. F-Tipi zindanların tümünün yerleşim yerlerinden oldukça uzak yerlerde kurulması bir rastlantı değil, sözünü ettiğimiz politika ve devrim korkusunun sonucudur.

Yine de egemen tekeli sermaye sınıfı bütün zindanları şehirlerin dışına çıkarabilmiş değil. Halen kitlelerin rahatlıkla ulaşabileceği zindanlar var. Özellikle Kürdistan'da, devrim ve özgürlük özlemiyle tutuşan milyonların sert bir savaşın içinde olduğu bu coğrafyada zindanların çoğu hala şehir merkezlerinde ya da şehir merkezlerine çok yakın yerlerde bulunuyorlar. Kitleler bir devrim için, devrim başlatacak büyük devrimci girişimler için yeterince cesur, kararlı, isteklidir. Kimse kitleleri "cesaretlendirmekten" söz etmesin.

Bütün bunların anlamı açık: Kürt halkına, devlet ve hükümetle mücadele içindeki kitlelere, zindanları yıkmak, tutsakları özgürleştirme girişimlerine başlamaları hedefini önlerine çok net biçimde koymak lazım. Devlet denen aygıtın bir ayağı polis, diğer ayağı ordu ise üçüncü ayağı da zindanlardır. Üçüncü ayak dediğimiz zindanlar, devrimci tutsakların on yıllardır süren savaşları nedeniyle, şimdilik, en zayıf halkadır. Devrim dediğimiz büyük alt-üst oluş hareketine bu zayıf halkayı kopararak başlanabilir, başlanmalıdır.

Bizden ne yapmaları gerektiğini duyulmak isteyen kitlelere söylenmesi gereken söz: "Zindanları Yıkın, Tutsakları Özgürleştirin!" □

“KAPİTALİZME, EMPERYALİZME VE FAŞİZME BAŞKALDIRIYORUZ”

devrimci gençliğin mücadelesini bastırmak için uğraşan YÖK'ün kuruluş gününde her zaman olduğu gibi sokaktayız. Ve biz gençler, onlarca devrimci demokrat öğrencinin vurulduğu, katledildiği bu alanda- İstanbul Üniversitesi önünde- haykırıyoruz, bu düzene başkaldırıyoruz” dedi.

Özlem Yıldız “Çünkü Demokratik Üniversite istiyoruz. Parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz. Ve bu uğurda büyüdüğümüz sosyalizm kavgasını üniversite duvarlarından sokaklara taşıyoruz. Üniversitelerde soruşturmalara, gözaltılara, tutuklamalara, faşist saldırılara sesiz kalmayacak; yapılan her saldırının hesabını soracağız” dediği konuşmasını şöyle sonlandırdı: “Bugün burada toplandık çünkü kapitalizme, emperyalizme ve faşizme başkaldırıyoruz. Ve sizleri de davet ediyoruz, sosyalizm bayrağını taşımaya, sosyalizm için mücadele etmeye, Emperyalist savaşlara karşı halk iktidarını büyütmek için bu davet. Özerk- Demokratik Üniversite için bu davet. Bu davet zindanlardaki tutsakların ve Kürt halkının özgürlüğü için. Gelecek güzel günlerin umudunu taşıyan sizler, bu davet size.” Eylem sloganlarla sona erdi. □

Beyazıt İstanbul Üniversitesi önünde 12 Eylül faşist askeri darbeden sonra kurulan Yüksek Öğretim Kurulu, kuruluş yıldönümünde protesto edildi. Devrimci Öğrenci Birliği tarafından organize edilen protesto yürüyüşü Beyazıt Tramvay durağından başladı.

Devrimci Öğrenci Birliği Beyazıt Tramvay Durağı'nda toplandı ve “Ezilen Halklar Ve Tutsaklar Özgürleşmeden Öğrenciler Özgürleşemez” yazılı pankart açarak İstanbul Üniversitesi giriş kapısına sloganlarla yürüdü.

Eyleme işçilerden destek geldi. Aylardır maaşları ve kıdem tazminat hakları için mücadele eden Hey Tekstil işçileri eyleme destek verdi.

Üniversite giriş kapısı önünde Devrimci Öğrenci Birliği adına basın açıklamasını okuyan Özlem Yıldız, 12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen faşist askeri darbenin ürünü olan YÖK'ün üniversitelerde faşizmin yüzü olduğunu söyledi. Yıldız “12 Eylül faşizminin bir ürünü olan ve yıllardır üniversitelerde dev-

ÇÜRÜMÜŞ BİR DÜZENE HAZIR MISINIZ

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu'nun her hafta düzenlediği “F” oturmasının 36.'sında, süresiz dönüşümsüz açlık grevine dikkat çekti.

10 Kasım günü Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen İHD üyeleri, F harfi oluşturarak oturma eylemi yaptılar. Eylemde sık sık, “Tecridi Kaldırın, Ölümleri Durdurun”, “Anadil Haktır, Engellenemez”, “Baskılar Bizi Yıldıramaz”, “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek” sloganları atıldı.

İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, 60. gündeki 63 kişinin ve eyleme devam eden on bin kişinin sağlık durumlarının eskisi gibi olmayacağını belirtti ve ölümlerin durdurulmasını, geri dönüşümsüz kalıcı sakatlanmaların önlenmesini ve taleplerin kabul edilmesini istedi.

Efe konuşmasını, “Biz gidişatın karşısında barikat olmaya hazırız. Ölümle-ri seyredenler, açlık grevleri karşısında duyarsız kalan kamuoyu, kanlı çürümüş bir düzene hazır mısınız?” diyerek bitirdi.

Konuşmanın ardından saat 17.00'e kadar sessiz oturma eylemi yapıldı. □

SÖZLER YERİNE GETİRİLMEZSE!..

9 Kasım Cuma günü Galatasaray Lisesi'nde yeniden bir araya gelen BEDAŞ taşeron işçileri "BEDAŞ'tan Atılan İşçiler Geri Alınsın" pankartı açarak yürüyüş boyunca "BEDAŞ Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldılar.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu, Dev Sağlık İş Sendikası ve bir çok emek örgütü destek verdi.

BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde konuşan Kamil Kartal cezaevlerinde Kürt siyasi tutsakların açlık grevlerini hatırlatarak, tutsakların taleplerinin haklı ve karşılanması gerektiğini belirtti. Kartal; Kürt halkının özgürlük mücadelesinin Türkiye işçi sınıfının kurtuluşundan bağımsız olamayacağını altını çizdi. Kamil Kartal; BEDAŞ yetkililerine seslenerek atılan işçilerin 173 gündür çadırlarında direndiklerini belirterek her gün oyalama taktiklerinden vazgeçmelerini söyledi. Kartal, "Eğer BEDAŞ verdiği sözleri yerine getirmez ise bu oyalama taktikleri bitirilmez, ay sonuna kadar işçiler geri alınmasa biz de üslubumuzu ve eylemlerimizi değiştireceğiz" dedi.

Kartal Koşuyolu Hastanesinde mücadele eden Dev Sağlık İş üyesi işçiler adına konuşan Ziya İncedere söz alarak mücadelelerini güvencesiz tek bir işçi kalmayınca dek sürdüreceklərini söyledi.

BEDAŞ işçileri adına konuşan Arif İnan Başgedik, "İşçilerin sokakta olduğunu görmek istemeyen gözler, hapishanelerde kritik eşiği çoktan geçmiş olan açlık grevi eylemcilerini ve taleplerini de görmezden geliyor. Devlet inkar politikalarına 1980'lerden bu yana hiç olmadığı kadar pervasızca devam ediyor" dedi.

Açıklamadan sonra eyleme destek veren sanatçı İlkay Akkaya türkülerini işçilerle paylaştı. □

İŞÇİLER EYLEME DEVAM EDİYOR

İşlerinden atıldıkları, maaşları ve tazminatları ödemediği için eylemlerini sürdüren işçiler, her Cumartesi günü olduğu gibi bayramda da Taksim'deki yürüyüşlerini gerçekleştirdiler.

Taksim Tramvay Durağı'nda 27 Ekim akşamı saat 19.00'da "İşimizi Ekmeğimizi, Haklarımızı İstiyoruz Alacağız, İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" pankartı arkasında kendi pankartları ve dövizleriyle sloganlar atarak yürüdüler.

Galatasaray Lisesi önüne kadar yapılan yürüyüş sonrasında yapılan ortak basın açıklamasına Devrimci Mücadelede Emekliler marşlarıyla destek olurken çocuklardan oluşan bir kora da marşlar söyleyerek işçilerin eylemine destek verdiler.

Kıgılı işçisi Didem Sorhun'un okuduğu basın açıklamasında işçilerin eyleme başlama nedeni ve mücadele süreçleri aktarıldı.

Haklarını alabilmek için zorlu bir mücadele veren işçiler emeğe duyarlı herkesin direnişteki işçilere destek vermesi çağrısında bulundular.

İşçiler 10 Kasım günü de yürüdüler. Bu haftaki eyleme Roseteks işçileri damga vurdu.

Yapılan basın açıklamasında mücadele eden işçilerin kazanmaya devam ettiği belirtilerek bir süre önce eylemini zaferle sonlandıran ve bir önceki hafta işçilerle kucaklaşmaya gelen Cansel Malatyalı hatırlatıldı.

Açıklamada işçiler 8 Mart'tan bu yana Çalışma Bakanlığı başta olmak üzere mahkemeler ve tüm yetkili kurumlara yaptıkları başvuruların sonuçsuz kaldığını aktardılar.

12 haftadır sürdürdükleri eylemlerini mücadele ederek kazandıklarını, bu zaferin aynı zamanda Hey Tekstil, Bedaş, Kıgılı, Darkmen işçilerinin de zaferi olduğunu belirten Roseteks işçileri, mücadelelerinin işten atılan, hakları gasp edilen son işçi de kazanıncaya kadar süreceğini söylediler.

İşçiler yürüyüşte cezaevlerinde açlık grevinin 60. gününde olan tutsaklar ve YÖK'e karşı alanlara çıkan öğrencilerle birlikte gelecekleri için eyleme devam edeceklerini belirttiler.

İşçiler Grup Yorum'un parçaları eşliğinde halaylar çekerken Roseteks işçilerinin zaferini kutladılar ve sloganlarla eylemi sonlandırdılar. □

EMEKLİ-SEN'DEN YÜRÜYÜŞ

DİSK Emekli-Sen İstanbul Şubesi üyeleri Kadıköy'de yaptıkları bir yürüyüş ve basın açıklamasıyla savaşı, zamları protesto ederken cezaevlerinde açlık grevinde olan tutsakların taleplerinin kabul edilmesini istedi.

DİSK Emekli-Sen İstanbul Şubeleri'nde örgütlenen emekliler 7 Kasım günü saat 13.00'de Kadıköy Altıyol'da bir araya gelerek savaşa, zamlara ve tecride karşı yürüyüş yaptı.

"Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Savaşa Tecrit'e Zamlara Hayır" pankartı taşıyarak sloganlarla Kadıköy İskele Meydanı'na yürüyen yaklaşık yüz Emekli-Sen üyesi burada bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasında Ortadoğu ve Suriye'de akan her damla kandan emperyalistler kadar onlarla işbirliği içindeki hükümetin de sorumlu olduğu ifade edildi.

İşçi ve emekçiler, uygulanmaya çalışılan bu işbirlikçi politikalara karşı sokaklara çıkarak seslerini yükseltmeye devam edeceklerini belirten Emekli-Sen üyeleri, sokakları alanları boşaltmaya çalışan hükümetin Toplu İş İlişkileri Yasası ve Kamu Personel Yasası ile işçileri ve emekçilerin haklarını elinden alma çabasında olduğunu ifade etti.

Cezaevlerindeki açlık grevlerinin 60'lı günlerine yaklaştığı da hatırlatılarak hükümetin açlık grevlerine kulaklarını tıkayarak Kürt halkının insani ve demokratik taleplerini bastırarak yok edebileceğinin hesaplarını yaptığına vurgu yapılan açıklamada cezaevlerinde ölen tutsak sayısının 1800'ü geçtiği ve bu ölümlere yenilerinin eklenmekte olduğuna vurgu yapıldı.

"Hayatımız boyunca çalışarak aldığımız evlerimizin kentsel dönüşüm yalanlarıyla elimizden alınmak istemesine, yoksul halkın şehirlerin dışına sürülmek istenmesine karşı da sessiz kalmayacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz" diyen Emekli-Sen İstanbul Şubeleri üyesi emekliler savaşı, zamları ve tecridi protesto eden sloganlarla eylemi sonlandırdılar.

"İKİ BAYRAMDIR KÖŞEBAŞI'NDAYIZ"

8 Mart günü işten çıkarılan 382 Roseteks işçisi, ödenmeyen iki aylık maaşları ve tazminatlarını alabilmek için, Roseteks patronlarının sahibi olduğu lüks Köşebaşı Restaurant şubeleri önündeki eylemlerini sürdürüyor.

Bayramın üçüncü günü olan 27 Ekim saat 20.00'de Köşebaşı Restaurant yakınında "Köşebaşı Restaurant Patronları Nedim Aşkın, Bülent Temuroğlu ve Yalçın Temuroğlu Çaldığın Haklarımızı İstiyoruz Alacağız - Roseteks İşçileri" yazılı pankartlarını açarak sloganlarla yürüyüşe geçen işçiler, yine restaurant girişinde polis barikatıyla karşılaştı.

Her eylem öncesinde olduğu gibi yine etten duvarla kapatılan giriş önünde işçiler polislerin kalkanlarına pankartlarını dayayarak sloganlarını attılar. Bir süre slogan, ısıklık ve alkışlarla Köşebaşı patronlarını protesto eden işçiler, eylemlerini oturarak sürdürdüler. Roseteks işçileri adına yapılan açıklamada tam 16 haftadır eylemlerini sürdürdüklerini ve iki bayramdır Köşebaşı Restaurant önünde ey-

lemde olduklarını söylediler.

"Bugün buraya bayramlaşmaya geldik. Köşebaşı Restaurant önünde eşimizle, dostumuzla bize destek verenlerle bayramlaşarak, omuz omuza hiç yılmadan direnişimizi sürdüreceği, bayramın coşkusuyla halaylar çekip türküler söyleyeceğiz. Her geçen gün daha da güçlenip çığ gibi büyüyeceğiz ve hak arama mücadelemize kararlı bir şekilde devam edeceğiz. Bu kararlığımızla sizlerin korkulu rüyası olmaya devam edeceğiz. Direnenler sonunda zafere ulaşır, aynen Can-sel Malatyalı gibi. Bizler de direneceğiz ve kazanacağız" dediler.

Bir saat kadar oturma eylemini sürdüren işçiler haklarını alınca-ya kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirterek sloganlarla Köşebaşı Restaurant önünden ayrıldılar.

.....

ÇAYIROVA YURTIÇİ KARGO'DA EYLEM

5 Kasım Pazartesi günü saat 11.00'de Yurtiçi Kargo Çayırova Aktarma Merkezi önünde "Kargo Lojistik İşçileri Köleliğe Boyun Eğme, Yasal Hakkına Sahip Çık Sendikamıza Üye Ol" pankartı açılarak bir basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirildi.

Yurtiçi Kargo Mağdurları dayanışmak ve kargo ve lojistik sektöründe sendikal örgütlenmeyi güçlendirmek amacıyla yapılan eylemde "Sabah 07.00 Akşam 10.00 Al Sana Mutlu Son", "Yarınlarımızın Katilleri", "16-17 Saat Çalışmaya Son", "Yurtiçi Kargo Zenginleştikçi Holdingleşiyor İşçiler Borçlanıp İşten Atılıyor", "Suskunluğumuz Sonumuz Gücümüz Onurumuz", "İnsanca Çalışmak Ve Yaşamak İstiyoruz" yazılı dövizlerin taşındığı eylemde "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "İnadına Sendika İnadına DİSK", "Kölece Çalışmaya Hayır" sloganları atıldı.

Yurtiçi Kargo Mağdur Şube Müdürleri, Nakliyat-İş Sendikası'na üye işçiler, Nakliyat-İş ve Birleşik Metal-İş Sendikaları yöneticileri ve temsilcileri katıldı.

Basın açıklamasını DİSK Genel Başkan Yardımcısı ve Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu yaptı, kargo ve lojistik firmaların da ki çalışma koşullarının ağırlığını anlattı. Sabah işe giriş saatinin belli olduğunu akşam çıkış saatlerinin belli olmadığını ifade ederek, işçileri Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlenmeye çağırıldı.

Ardından Yurtiçi Kargo Mağdur Şube Müdürleri Dayanışma Birliği adına da konuşmalar yapıldı. Eylem, lojistik işçilerinin taleplerinin haykırıldığı sloganlarla bitirildi. □

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

26 Ekim: İzmir:

Türkiye ve Kürdistan'da 45.günü dolduran süresiz dönüşsüz açlık grevleri ve ölüm oruçları için BDP İzmir İl Örgütü ve Tay-der tarafından 26 Ekim Cuma günü İzmir Şakran ve Kırıklar Cezaevleri önünde binlerce kişinin katıldığı basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirildi.

Kırıklar F Tipi önünde toplanan kitle sık sık "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "PKK Halktır Halk Burada", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Biji Serok Apo" sloganlarını attı... BDP İzmir İl Başkanı tarafından basın açıklaması okunduktan sonra 10 dakika oturma eylemi yapıldı ve kitle sloganlarla Kırıklar 1 No'lu F tipine doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Yapılan ajitasyon konuşmaları ardından otobüse binilerek, Tay-der'de yapılan 2 günlük açlık grevi için desteğe gidildi. Eyleme Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

28 Ekim: Adana:

BDP Adana İl Örgütü 28 Ekim gününün düzenlediği miting, Karasu Kavşağı'nda saat 14.00'de başladı. Dağlıoğlu Mahallesi'nde bulunan meydanın çevresindeki tüm evlerin çatıları da tam anlamıyla insanlarla doldu.

Mitinge katılan BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş "Biz bugüne kadar ölümler gerçekleşmesin diye her gün alanlarda, meydanlarda bu çılgınlığı duyurmaya çalışıyoruz. Bir kez daha Adana'dan sesleniyoruz; Mücadele eden Kürt gençlerinin taleplerin Kürt halkının talepleridir." dedi.

Mücadele Birliği Platformunun da katılarak destek verdiği eyleme BDP Adana vekili Murat Bozlak ve Mersin vekili Ertuğrul Kürkçü de katılarak kısa konuşmalar yaptılar.

Yapılan konuşmaların ardından eyleme katılan halk, "PKK Halktır Halk Burada" sloganlarıyla Dağlıoğlu Karakolu'nun önünde kurulan polis barikatının önüne doğru yürüyüşe geçti. Halkın üzerine gaz ve tazyikli su ile saldıran polise, mahalle halkı ve gençler ise ses bombası, hava fişek, molotof kokteyli ve taşlarla karşılık verdi. Şiddetli çatışmalar akşam saatlerine kadar sürerken, eylemde gözaltıların olduğu ve mahalle halkının gazdan etkilenerek baygınlık geçirenler olduğu öğrenildi.

İzmir:

28 Ekim 2012 Pazar günü MKM'de düzenlenen etkinliğin ardından aralarında BDP'li yöneticilerinin ve Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu kitle, AKP il binasına sessizce yürüyerek siyah bir bez asmak istedi. Kitle ve polis arasında olan tartışmanın ardından asılmak istenen bez polis tarafından çekilince kitle ile polis arasında arbede çıktı. Bu sırada yaralananlar oldu.

BDP yöneticilerinin araya girmesi ile kitle Konak Sümerbank önünde süren açlık grevini ziyaret için sloganlarla yürüyüşe geçti. Bu sırada

MHP kongresinden çıkan faşistler kitleye taşlarla saldırdı, çatışma çıktı, yaralananlar oldu.

30 Ekim: İstanbul:

Polis, Okmeydanı Sibel Yalçın Parkı'nda kurulan çadırda 3 gündür açlık grevi yapan Barış Anneleri'ne biber gazıyla saldırdı. Okmeydanı'nda çeşitli bölgelerde halk toplanmaya başladı. Polis bir çok yerde TOMA araçlarıyla yığınak yaptı. Sibel Yalçın Parkı'nı da ablukaya alan polise çadırda sadece açlık grevi yapan Barış Anneleri'nin bulunduğu uyarısı yapılmasına rağmen polis çadıra biber gazı attı. Barış Anneleri'nden bazılarının baygınlık geçirmesine rağmen polis biber gazı atmaya devam etti.

AKP İstanbul İl Başkanlığı'na yürümek üzere Şark Kahvesi'nde toplananlar arasında bulunan BDP'li Milletvekilleri Sebahat Tuncel, Sırrı Süreyya Önder, BDP ve desteğe gelen diğer sosyalist partilerden yöneticiler çadıra biber gazı atıldığını öğrenince çadıra döndüler. Sebahat Tuncel yeniden çadırın kurulması için harekete geçti.

Parkta toplanan halk "Biji Berkwedana Zindana", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Yaşasın Zindan Direnişimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" şeklinde sloganlar atıp halaylar çekmeye başladı. Çevreden gelen halk parkta toplanmaya başladı.

Parkta toplanan kitleye polis hiç bir uyarıda bulunmaksızın gaz bombaları yağdırdı. Kitle gruplar halinde çevredeki sokak ve caddelerde sloganlar atmaya devam etti. Gençler polisin gaz bombalı saldırılarına kimi yerlerde taşlarla karşılık verirken kimi yerlerde molotoflarla karşılık verdi. Otobüs durakları, metrobüs, pazar yeri dahil bütün cadde ve sokaklarda polis, yüzlerce gaz bombası atarak tüm Okmeydanı'nı savaş alanına çevirdi. Mahallenin sokakları barikatlarla örüldü, kitle polis ve panzerleri mahalleye sokmadı. Mücadele Birliği Platformu temsilcisi de koluna gelen bir gaz bombası ile yaralandı.

Okmeydanı'nda süren çatışmaların ardından, Mecidiyeköy'de AKP Şişli İlçe Binası önünde toplanan kitle, Cezaevleri İzleme Komisyonu adına basın açıklaması yaptı ve Okmeydanı'nda polislerin saldırısını protesto etti.

1 Mayıs Mahallesi'nde de HDK Ataşehir İlçe Meclisi tutsaklarla dayanışmak için bir yürüyüş düzenleyerek çadır kurdu. Saat 20.00 sıralarında 1 Mayıs Mahallesi Eski Karakol Durağı'ndan "Cezaevleri Ölüm Evleri Olmasın" pankartı açarak "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Biji Berxwedana Zindana" sloganlarıyla yürüdüler. Yapılan konuşmada AKP'nin uyguladığı zulme karşı direnişte bulunan Kürt siyasi tutsakların, açlık grevinin 49. gününde olduğu hatırlatılarak "Bedeniyle zulme karşı direnenlerin 49. gününde HDK olarak yurtsever tutsakların direnişinin yanındayız. Taleplerinin kabul edilmesini istiyoruz. Onlara destek olmak için biz de çadırı-

mızı kuracağız ve yarın sabah destek olmak amacıyla açlık grevine başlayacağız" denildi.

Bir yandan mahallede ajitasyon konuşmaları yapıp sloganlar atılırken bir yandan da çadır kuruldu. Önünde küçük bir ateş yakılarak halaylar çekildi. Sloganlar atıldı.

Adana:

Gece boyunca bir çok mahallesinde eylemler yapılan Adana'da polis, açlık grevi çadırına saldırdı.

Seyhan ilçesi Şakirpaşa semti Ova Mahallesi'nde kurulan "Direniş Çadırına" saat 22.00 sıralarında polisler tarafından zırhlı araçlar ve gaz bombalarıyla saldırı düzenlendi. Çadırın içinde bulunan yüzlerce kişi polisin müdahalesine taşlarla karşılık verdi. Yüzlerce yurttaşın karşılık vermesiyle polisler geri çekilmek zorunda kaldı.

Gençler, Seyhan ve Yüreğir ilçelerine bağlı Dağlıoğlu, Gülbahçesi, Karasu, Dumlupınar, Gülpınar, Yenibey, Hürriyet, Barbaros, 19 Mayıs, Anadol, Dedekorkut, Yunus Emre, Denizli, Şakirpaşa, Ova, Uçak ve Onur mahallelerinde barikatlar kurarak polisle çatıştı. Olaylarda 4 polis atılan molotoflar sonucu yaralandı.

Saat 01.00 sularında ise polisler onlarca zırhlı araç ve yüzlerce polisle tekrar çadırı ablukaya aldı.

31 Ekim: İstanbul:

Taksim Meydanı'nda saat 19.00'da Barış Anneleri başta olmak üzere bir çok örgütten ve kurumdan yüzlerce kadın bir araya gelerek "Açlık Grevindekilerin Sesini Duyun Çözüm İstiyoruz" yazılı siyah pankart açarak "Ölüm Değil Çözüm", "Anadil Haktır", "Açlık Grevinin 50. Günündeyiz", "Kadınlar Ölmek İstemiyor", "Biji Berxwedana Zindana", "Tecriti Kaldırın ölümleri Durdurun" yazılı dövizler taşıdılar.

Cezaevlerindeki kadın tutsakların mektuplarının okunduğu eylemde kadınlar iki saat boyunca oturma eylemi yaparak cezaevlerindeki tutsakların taleplerinin kabul edilmesini isteyerek "Biji Berxwedana Zindana", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Kadınlar Savaş İstemiyor", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Yaşasın Kadın Dayanışması" sloganlarıyla cezaevlerindeki tutsakları selamladılar.

Açlık Grevindekilerle Kadın Dayanışma İnisyatifi adına avukat Filiz Kerestecioğlu'nun yaptığı konuşmanın ardından Grup Emeğe Ezgi'nin solisti Ebru Şahin ise "Bu ülke halkı Zilanları yaratmıştır; yüreğimiz cezaevlerindeki dostlarımızla onların taleplerini destekliyoruz. Ve bu halkın nice Zilanlar yaratacağını biliyor, tutsakları selamlıyoruz" diyerek Beritan şarkısını seslendirdi, ardından BDP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel bir konuşma yaptı.

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'ndeki kadın tutsaklardan selam getiren ve onların sağlık durumları konusunda bilgi veren Av. Züleyha Güllüm ise kadın tutukluların tek kişilik hücrelere atılmakla tehdit edildiklerini aktardı; 19 Aralık

2000'deki katliamda Burdur Cezaevi'nde olan Arzu Torun; Emekçi Kadınlar adına da Rojda Şendur söz aldı ve Cezaevlerindeki tutsakların taleplerinin kabul edilmesi için onları destekleyen eylemlerde olmaya devam edeceklerini belirtti.

Art arda söz alan kadınlar, geç olmadan tutsakların taleplerinin karşılanmasını istediler. Eylem slogan, alkış ve zılgıtlarla açlık grevlerindeki tutsakların talepleri kabul edilinceye kadar eylemlerin süreceğini belirtilerek saat 21.00'e doğru bitirildi.

Adana:

İnönü Parkı'nda saat 13.30'da toplanarak "Ölüm Değil Çözüm, Açlık Grevindekilerin Talepleri Kabul Edilsin" pankartı açan çeşitli demokratik kitle örgütleri, burada basın açıklamasını okuduktan sonra yürüyüşe geçerek AKP il binasını siyah çelenk bırakmak istediler.

Ancak kitlenin önünü polis kesti ve yürüyüşün yasal olmadığı gerekçesi ile izin verilmeyeceğini söyleyerek dağılmalarını istedi. Polisin bu uyarısını protesto eden kitle oturma eylemi başlattılar. Eylem sırasında "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atan kitle bir süre sonra tekrar ayağa kalkarak yürümek isteyince aynı uyarıyı tekrar etti polisler. Kendi aralarında eylemi değerlendiren kitle, polisin bu tutumunu protesto ederek siyah çelengi İnönü Parkı'na bırakarak eyleme son verdiler.

1 Kasım: İstanbul:

Açlık grevine aydın ve yazarlardan da destek geldi. 1 Kasım günü saat 12.00'de Taksim Hill Otel'de düzenlenen basın açıklamasına Zülfü Livanlı, Yaşar Kemal, Mustafa Alabora, Mehmet Bekaroğlu, Murathan Mungan, Yıldız Ramazanoğlu, Fatma Gök, Gençay Gürsoy başta olmak üzere pek çok aydını katılarak destek verdi.

Aydın ve yazarlar adına yapılan basın açıklamasını, Prof. Dr. Fatma Gök okudu: "*Bugünleri daha önce yaşadık. Hafızamızda yer edenler bir daha asla yaşamak istemeyeceğimiz acılarıyla dolu. On altı yıl önce yaşadık; on iki yıl önce bir kez daha yaşadık. Bir kez daha böyle bir utancı yaşamak istemiyoruz.*

Günlerdir haykırıyoruz. Çılgılık çılgılığa bir halk var ve hükümet hala 'çözüm' diye haykırarak sesimize kulak vermiyor. Artık uluslararası bir boyut kazanan ve etkisi yayıldıkça endişelerimizi arttıran, ölümleri düşündüren bir safhadayız." dedi.

Aydın ve yazarlar basın açıklamasının ardından sanatçıların cezaevlerindeki tutsaklara destek amacıyla Taksim Meydanı'nda yapacakları eyleme katıldılar.

Vedat Türkali'nin kaleme aldığı metnin altına imza atan aydın ve sanatçılar 1 Kasım günü saat 13.00'de Taksim Meydanı'nda bir araya geldi. Aydın ve sanatçılar üzerinde açlık grevindeki tutsakların isimlerinin olduğu "51. Gündür Açlık Grevindeyiz" yazılı siyah önlükler giyerek, cezaevlerinden gelen mektupları okuyarak, sloganlarla ve şarkılarla cezaevlerindeki tutsakların taleplerinin bir an önce kabul edilmesini istediler.

Eyleme cezaevlerinde açlık grevinde olan tutsakların gönderdiği mektupların okunmasıyla başladı.

Mektupların okunmasının ardından Vedat Türkali'nin kaleme aldığı bildiri, sağlık şartlarından dolayı kendisi gelemeyeceği için ses kaydından dinletildi. Murathan Mungan, Orhan Alkaya, Nur Süre, Redd, BGST Kardeş Türküler, Aytaç Arman, Altan Erkekli, Kazım Öz, Hüseyin Karabey, Ayfer Düzdaz, Ferhat Tunç, Yusuf Çetin, Füsün Demirel, Semir Aslanyürek, Kenan Bal, Funda Şirinkal, Şebnem Sönmez, Erdal Ceviz, Senar Turgut, Erkan Can, Menderes Samancılar, Serdal Genç bildiriye imzaladılar.

Eğitim-Sen 6 Nolu Üniversiteler Şubesi, Hapiste Sağlık Girişimi, GİT Türkiye, Öğrencime Dokunma Kampanyası, Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma Platformu ve Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, cezaevlerindeki açlık grevlerine destek için 1 Kasım günü Galatasaray Meydanı'nda oturma eylemi yaptı.

Kurumlar adına açıklamayı Özgür Mumcu yaptı. TİHV'den Dr. Şebnem Korur Fincancı ise 96 ve 2000 yıllarında, ölümler yaşandıktan sonra müdahale edildiğine dikkat çekerek, "*Çözüm için müdahale etmediler; insanları yaktılar, katlettiler. Bugün de kaygımız budur*" dedi ve herkesi mücadeleye çağırdı. İstanbul Tabip Odası İnsan Hakları Komisyonu'ndan Dr. İncilay Erdoğan ise kritik eşik çoktan aşıldığına dikkat çekti.

Açlık grevindeki tutsaklara ve meslektaşlarına destek olmak için devrimci-sosyalist basın çalışanları da Galatasaray Meydanı'nda 1 Kasım akşamı yaptıkları basın açıklamasının ardından başladıkları bir günlük açlık greviyle destek oldu.

Tünel Meydanı'ndan Galatasaray Meydanı'na "Ölüm Haberi Yapmak İstemiyoruz" yazılı pankart ve dövizlerle yürüyen gazeteciler "Ölüm Haberleri Yapmak İstemiyoruz", "Tutuklu Gazetecilere Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Ölüm Değil Çözüm İstiyoruz" sloganları atarak yürüdüler.

Yapılan açıklamadan sonra haberi izleyen gazeteciler meslektaşlarına destek olmak için bir süre fotoğraf makinesi, kamera, ses cihazı, defter ve kalemlerini yere bıraktılar ve "Ölüm Haberleri Yapmak İstemiyoruz" dediler.

Açlık grevine girecek olan gazeteciler pankartı yere sererek oturma eylemine geçtiler. Gazetecilere Grup Bandista ve Pınar Aydınlar da söyledikleri parçalarla destek verdi.

İstanbul'da DİSK, KESK, TTB ve TMMOB üyesi yüzlerce kişi 1 Kasım günü açlık grevindeki tutsaklara destek vermek için Galatasaray Meydanı'nda bir saat boyunca slogan atıp oturma eylemi yaparak ölümler yaşanmadan taleplerin kabul edilmesini istedi.

Tüm sendikalar ve meslek örgütleri adına basın açıklamasını KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Mustafa Turgut okudu.

Bir saat boyunca sloganlarla oturma eylemi yapan kitle, Çav Bella marşını söyleyerek, cezaevlerine selam gönderdi.

İzmir:

İHD, ÇHD İzmir Şubesi, TİHV, TAY-DER, YAK-DER ve EGE 78'liler derneklerinin 1 Kasım Perşembe günü saat 17.30'da yaptığı basın açıklamasında "Cezaevlerinde Açlık Grevinin

51.Günü Ölümleri Durdurun" ve "51.Gün Açlık İçinde Ölümleri Sessizce İzleyemeyiz" pankartları açıldı. Türkiye İnsan Hakları Vakfı Genel Sekreteri Metin Bakkalcı tarafından yapılan basın açıklamasında, "Ölüm değil, derhal çözüm istiyoruz!" denildi.

Eylem boyunca sık sık, "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Biji Serok Apo", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı...

Eyleme Mücadele Birliği Platformu, HDK, DHF, Devrimci Hareket ve BDSF destek verdi...

Antep:

Antep'te, zindanlarda süren süresiz-dönüşümsüz açlık grevlerine destek amaçlı dışarıda da dönüşümlü açlık grevleri başlatıldı. 1 Kasım 2012 tarihinde saat 13.30'da Şahinbey BDP ilçe binasında basın açıklaması ile başlatılan dönüşümlü açlık grevinin ilk grubu 13 kişi ile başladı. Eyleme HDK, KESK, ÖSP ve Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

Basın açıklaması Şahinbey ilçe binası önünde saat 13.30'da "Biji Berxwedana Zindana", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" ve "Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'a Özgürlük" sloganları ile başladı. Açıklamanın yapıldığı sırada caddede 9-10 yaşlarında bir çocuğa bir arabanın çarpması sonucu açıklama yarıda bırakıldı. Açıklamayı yapan SES'li doktorlar çocuğa yardım etmek amaçlı hemen ilk müdahalede bulundu. Ardından gelen ambulansla çocuk hastaneye kaldırıldı.

Daha sonra böylesi bir kaza sonucu dışarıda basın açıklamasına devam edilmesini doğru bulmayan BDP yöneticileri ilçe binasına girerek açıklama orada tamamlandı. Bugünden itibaren açlık grevlerini selamlamak ve desteklemek için ikişer günlük dönüşümlü açlık grevine başlanılacağı duyuruldu.

Açıklamaya katılan kurum temsilcilerinin kısa konuşmalarının ardından açıklama sonlandırıldı. 13 kişilik ilk ekip açlık grevi önlüklerini giyerek açlık grevine başladılar.

2 Kasım: İstanbul:

2 Kasım'da İstanbul Üniversitesi öğrencileri bir eylem gerçekleştirdi. Öğrenciler saat 13.00'de merkez kampüsten öğrencilerin çıkması ile eylem başladı.

Okunan basın açıklaması ve Ferhat Tunç'un konuşmasından sonra, açlık grevlerinin 52. günü olması sebebiyle 52 dakikalık bir oturma eylemine geçildi. Marşlar, türküler ve sloganlarla zindanlardaki tutsakların yalnız olmadığı haykırıldı.

Oturma eyleminin bitmesine 20 dakika kala polis öğrencileri ablukaya alarak dağılma çağrısı yaptı. Bunun üzerine öğrenciler yolu trafiğe kapatarak Edebiyat Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Edebiyat Fakültesi önünde polis yine engellemeye çalıştı ancak engel aşıldı ve kitle yürüyüşüne devam etti. Daha sonra Taksim'e gitme kararı alan öğrenciler, tramvay durağını işgal edip tramvayla Karaköy'e geldiler ve buradan Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri öğle saatle-

rinde sloganlarla Tünel'den yürüyerek gazetecilerin yanına gelerek seslerini birleştirdiler; BEDAŞ işçileri de gelerek destek verdi. Grup Bandista, Pınar Aydınlar, Hilmi Yarayıncı, Orhan Alkaya da gazetecilere destek verdi.

Devrimci sosyalist basın çalışanları eylemlerini saat 20.00'de Taksim Meydanı'na yaptıkları yürüyüşle sonlandırdılar. Yürüyüş sonunda basın açıklamasını Ertuğrul Mavioglu yaptı.

Adana:

ÇHD Adana Şubesi cezaevlerinde 52. gününde sürmekte olan süresiz-dönüşsüz açlık grevleriyle ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

2 Kasım günü saat 12.00'da Adliye arka girişinde toplanan avukatlar "Ölüm Değil Çözüm, Açlık Grevindekilerin Talepleri Kabul Edilsin" pankartını açtılar. ÇHD adına basın açıklamasını Av. Sevil Arıcı okudu.

Eylem basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

Mersin:

2 Kasım Cuma günü Mersin Üniversitesinde destek eylemi yapıldı. Saat 12.00'de Fen Edebiyat Fakültesi önünden başlayan yürüyüşte, ses bombaları atılarak çıkışa doğru yönelindi.

Çıkış kapısına yakın bir yerde oturma eylemi yapılarak belli bir süre yollar trafiğe kapatıldı. Ardından basın açıklaması yapmak için sloganlar, zılgıtlar ve ses bombaları atılarak Cumhuriyet Meydanı'na doğru yüründü. Devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşunun ardından basın açıklaması okundu. Eylem, gerilla marşıyla sona erdi. Mersin Üniversitesi Devrimci Öğrenci Birliği eyleme destek verdi.

3 Kasım: Adana:

İHD, 3 Kasım günü Adana 5 Ocak Meydanı'ndan İnönü Parkına yürüyüş yaptı. Öğle saatlerinde yürüyüşün engelleneceğine dair tehditte bulunan Adana polisine rağmen İHD, devrimci ve demokrat kurumların desteği ve mahallelerden gelen analarımızın gücüyle saat 17.00'dan itibaren 5 Ocak Meydanı'nda toplanmaya başladı.

Kitleyi yürütmek için önlemlerini alan polis, İHD'nin pankartını açmasıyla birlikte önünü kesti. Polisin dağılın uyarılarına karşılık barikat birkaç kez zorlandı, ardından oturma eylemi yapıldı, eylem yaklaşık yaklaşık yarım saat sürdü.

Akşam saatinde de KESK Adana Şubeler Platformu tarafından basın açıklaması yapıldı. İnönü Parkı'nda bir araya gelen kamu emekçileri okunan basın açıklaması ve atılan sloganların ardından eylemi bitirdi. Eylemlere Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

Antep:

3 Kasım Cumartesi günü Antep'te, İHD, KESK, ÖDP, ÖSP ve HDK'nın örgütlemiş olduğu bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Saat 12.30'da başlayan basın açıklamasında cezaevlerinde sürmekte olan açlık grevinin 53. gününe ulaştığına dikkat çekildi ve 2000 yılındaki "Hayata Dönüş Operasyonu" adlı katliam gibi bir

katliam hazırlığı içerisinde olduğunun kaygılarını dile getirildi. Ardından Bursa'da yaşanan gerginlikten bahsedilirken açlık grevi eylemlerinde giderek ölüm çizgisine gelindiği vurgulandı. Kamuoyu duyarlı olmaya ve bu konuda tutum almaya çağrılarak eylem sonlandırıldı.

Hatay:

3 Kasım Cumartesi günü İHD, KESK, HDK, ÖDP, Halkevleri ve MKÜ ÖĞ-DER'den oluşan platform, Eğitim Sen önünde toplanarak Saray Caddesi'nden Maydanöz'un önüne kadar yürüyerek önce oturma eylemi sonra basın açıklaması yaptılar. Eyleme Antakya Mücadele Birliği de destek verdi.

Saat 23.00 sularında ise Mustafa Kemal Üniversitesi Alahan Kampüsü'nde MKÜ ÖĞDER'de dönüşümlü açlık grevi yapan yurtseverler öğrenciler, her gün kampüste, ışık kapatma ve tencereleme eylemi yapıyorlardı. Eylem yapılırken, faşistler İnci Sitesi'nde toplanıp slogan atmaya başladılar. Jandarma eşliğinde gelen faşistler kurumu taşlamaya başladılar ve çatışmalar çıktı. Daha sonra yurtsever gençlik bölgeye gelince çatışmalar yaşanmaya başladı, barikatlar oluşturularak sabaha kadar çatışıldı.

Amed:

Amed'de İstasyon Meydanı'nda yapılmak istenen "Özgür yaşam için vicdan buluşması" mitingi Valilik tarafından yasaklandı.

Batıkent Meydanı polis ile doldurulurken, yapılmak istenen basın açıklaması öncesinde polis tarafından Diyarbakır adeta zırhlı araçlar, TOMA'lar ve çevik kuvvet ekipleriyle adeta ablukaya alındı.

BDP İl binasında çok sayıda kişi yapılacak basın açıklaması için toplandı. Aralarında milletvekillerinin de bulunduğu Batıkent Meydanı'na doğru yürüyen kitleye polis izin vermedi. Polis barikati nedeniyle BDP'li vekiller ile birlikte çok sayıda kişi gruplar halinde Batıkent Meydanı'na doğru yürüyüşe başladı.

Öte yandan aralarında BDP milletvekilleri Altan Tan, Ayla Akat, Sırrı Süreya Önder, Nursel Aydoğan, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir'in bulunduğu çok sayıda kişi Batıkent Meydanı'nda oturma eylemine geçti.

Oturma eyleminin ardından BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ve BDP milletvekilleri ile belediye başkanları Batıkent Meydanı'ndan Diyarbakır Valiliği ile görüşmeye gitti.

Valilik önünde yaşanan gerginlik sırasında milletvekilleri ve belediye başkanlarının aralarında olduğu gruba polisler saldırdı. HDK Diyarbakır Sözcüsü Hüseyin Bardakçı'nın burnu polisler tarafından kırıldı.

Batıkent Meydanı'na çıkan ara sokaklarda ise polisler, gaz bombası ve tazyikli suyla eylemcilere saldırınca eylemciler, Bağlar ilçesine dağıldı, çatışmalar ara sokaklarda devam etti. Halk polise taş, molotofkokteyli ve ses bombaları ile karşılık verdi, bazı sokaklarda gençler tarafından barikatlar kuruldu.

4 Kasım: İstanbul:

Açlık grevlerinin 54. gününde İstanbul'da BDP Fatih İlçe Binası önünde yapılacak eylem için polis sabahın erken saatlerinde barikatlarını kurmaya başladı. Saatler ilerlerken, parklarda oturan yaşlı çocuklu aileler dahil, insanlar kalkanlarla itilip kakılarak dağıtıldı, karşı çıkanlar gözaltına alındı.

Saatler 12.30 olduğunda İlçe binasına çıkan Sofular Caddesi ve Horhor Caddesi'nde halk toplanmaya başladı. Sofular Caddesi, Vatan Caddesi ve binanın bulunduğu Ahmediye Caddesi polislerce kapatıldı. Halk ıslık, alkış ve zılgıtlarla Vatan Caddesi'ne yöneldi.

Vatan Caddesini trafiğe kapatan polis, basını uzaklaştırmaya çalıştı, ardından içinde Mücadele Birliği okurlarının da olduğu kalabalık bir gruba da gaz bombaları atarak saldırdı. Yoğun gazdan etkilenerek çevredeki parklara ve ara sokaklara dağılan halk tekrar toplanmaya başladı.

Fındıkzade tarafından alana girmek isteyen Sebahat Tuncel'in de olduğu gruba da gaz bombası atıldı, Aysel Tuğluk'un yüzüne de biber gazı sıkıldı.

Saraçhane tarafından Aksaray'a gelen bir diğer kitle de İ.B.B. önünde barikat kuran polisle çatıştı. Kitle polis saldırısından sonra durak ve kamu binalarını tahrip etti.

Kitle bu kez de Millet Caddesi'nde tekrar toplanmaya başladı. Haseki, Yusufpaşa, Fındıkzade taraflarında toplanan insanlar yolu trafiğe kapatarak taş ve çöp konteynerleri ile barikat kurdu, çoğunluğu gençlerden oluşan kitleye polis çok sert bir şekilde saldırdı. Gençler polise taşlarla karşılık verdi.

Polis toplanan her gruba gaz bombaları attı. Kısa sürede tüm Aksaray gaz bulutundan görünmez hale geldi. Çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Taksim Meydanı'nda toplanmaya başlayan halk, cezaevlerindeki tutsakların taleplerinin kabul edilmesi için sloganlar atmaya başladı. Polis toplananlara saldırarak gözaltına almaya başladı.

Taksim Tramvay Durağı'nda basın açıklaması yapmakta olan Emekli-Sen üyeleri BDP'lilerin sloganlarına alkışlarla ve sloganlarla destek verdi, gözaltıları protesto etti.

Saldırıdan sonra BDP il binasında düzenlenen basın toplantısına Sebahat Tuncel, DTK Eş Başkanı Aysel Tuğluk, BDP İl Eş Başkanı Ali Rıza Bilgili, sanatçı Ferhat Tunç katıldı.

Aysel Tuğluk, cezaevlerinden gelen bilgiye göre yarından itibaren cezaevlerindeki 10 bin si-

Sokaklar

yasi tutuklunun süresiz dönüşsüz açlık grevine başlayacaklarını söyledi.

İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel de, "Dün Amed sokaklarında, bugün İstanbul sokaklarında AKP diktatörlüğünün yenilgisini gördük. Tüm gaz, cop, tazyikli suya karşı halkın iradesinin sokaklarda olduğunu gördük. Bu iradeyi teslim alamayacak. Bu iradeye karşı yenilmeye mahkumsun" diye konuştu.

Tuncel, "Cezaevlerinden tabutların çıkmasına izin vermeyeceğiz. Topyekûn serhıldan geliştireceğiz. Başbakan bize halkımıza ihanet etmeyi öneriyor. Biz bu halk için kendimizi ortaya koyduk" dedi.

Açıklamadan sonra BDP İl Binasında bulunanlar, polislin sokakta attığı yoğun gaz bombası nedeniyle bir süre dışarı çıkamadı. Polis, Tarlabası'nda ara sokaklarda devam eden çatışmalardan sonra, çok sayıda genci gözaltına aldı. Aksaray ve Taksim'de gözaltına alınan 54 kişi, 8 Kasım günü mahkemeye çıkartılarak serbest bırakıldı.

Antep:

Mücadele Birliği Platformu olarak, 4 Kasım Pazar günü saat 16.00'da açlık grevindekileri ziyaret ettik, Ayışığı Sanat Merkezi'nden arkadaşlarda sanatıyla orada yer aldılar.

Mücadele Birliği Platformu adına konuşan arkadaşımız, zindanlarda başlatılan açlık grevlerini selamlayarak başladı söze, "sistemin her zaman için dışarıda işçi-emekçi ve ezilen halkların yükselen mücadelesinin önünü kesebilmenin yolu olarak tutuklamalarla zindanları doldurmayı ve devrimci tutsaklara yönelik saldırıları önüne koymuştur" dedi.

Açlık grevi eyleminin zindanlardaki devrimci tutsakların en etkili eylem biçimi olarak hayata geçirdikleri ve ancak tek başına bu eylemlerin yeterli olmayacağı, yanı sıra dışarının da serhıldanlar ve ayaklanmalarla zindanlardan yükselen bu sese ses katması gerektiğini vurguladı.

DÖB'lü bir öğrencinin açlık grevindeki devrimci tutsaklar için hazırlanmış olduğu bir şiirin ardından Ayışığı Sanat Merkezi Tiyatro İşçileri Atölyesi de açlık grevini konu alan "Zindanın Türküsü" adlı oyunları ile oradakileri hem coşkulandırdı hem de hüzünlendirdi.

Daha sonra hem açlık grevindeki insanlar hem de diğer izleyenler oyunu ayağa kalkarak zılgıtlar ve alkışlarla selamladılar.

İzmir:

BDP İzmir il örgütü, 4 Kasım tarihinde bir eylem düzenlemek istedi. Polislin yoğun güvenlik önlemi aldığı eylem esnasında BDP il binasının olduğu cadde polis tarafından tamamıyla tutulmuştu. Eylem yeri olan Basmane Meydanı'na gitmek isteyen kitleye izin verilmedi ve her taraf abluka altına alındı.

1500-2000 civarı bir kitlenin katıldığı eylemde hem gençliğin hem de halkın öfkesi dikkat çekiciydi. Polise yönelik kararlı tavır sayesinde geri atan polislin yolu açmasıyla eylem başladı. Basmane Meydanı'nda bulunan Fuar kapısı önüne yapılan yürüyüşün ardından kitle, devrimci mücadelede ölümsüzleşenleri anmak için saygı duruşunda bulundu. Yapılan açıklamada,

zindanlardaki tutsakların mücadelesini sahiplenildiği vurgulandı.

Basın açıklaması sona erdikten sonra kitlenin bir kısmı BDP il binasına doğru sloganlarla ilerlerken diğer bir grup da Kadifekale yönüne sloganlarla gitti.

Mersin:

Tutsakların taleplerine bir destek de Mersin'den geldi. BDP Mersin İl örgütü tarafından 4 Kasım günü düzenlenen miting, Akdeniz BDP İlçe binası önünde gerçekleştirildi.

Saat 14.00'da başlayan eylemde, mücadelede yitirdiğimiz devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı.

Binlerce kişinin katıldığı eylem boyunca sloganlar atıldı. Mitinge katılan Akdeniz Belediye Başkanı Fazıl Türk, BDP Milletvekili Ertuğrul Kürkçü ve BDP Eş Genel Başkanı Gülten Kışanak birer konuşma yaptılar.

Mücadele Birliği okurları olarak katıldığımız eylem, sloganlar ve zılgıtlarla sona erdi.

5 Kasım: İstanbul:

Taksim'de Cezaevleri İzleme Koordinasyonu tarafından 5 Kasım'da organize edilen eyleme Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

Taksim Tramvay durağında yüzlerce kişi sloganlarla toplandı. Çevik kuvvet ve panzer ile barikat kurdu, kitlenin kararlı duruşu üzerine polis barikadı açmak zorunda kaldı. Yürüyüş Galatasaray Lisesi önüne sloganlarla devam etti.

Galatasaray Lisesinde basın açıklamasını okuyan KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Mustafa Turgut, "Kürt sorununu sadece Kürtlerin değil, Türk halkının da sorunudur. Bir evladın gün be gün aklıktan eriyerek ölmesine hangi annenin yüreği dayanabilir? Yeni ölümlerin olmaması için Türk işçisi, emekçisi, Türk, Kürt, Laz tüm kadınlar ve gençler ele ele vermelidir" dedi.

Açıklamadan sonra eylem sloganlarla sona erdi.

İzmir:

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde (DEÜ) Hukuk Fakültesi'nde öğrenci olan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Öğrenci Komisyonu üyesi gençler, zindanlardaki Kürt devrimci tutsakları selamlamak için bir eylem gerçekleştirdiler.

DEÜ Hukuk Fakültesi önünde yapılan eylem YÖK protestosunun ardından başladı. Okunan açıklamada zindanlardaki direniş selamlanırken tutsakların taleplerinin sadece insani olarak değil, hukuki açıdan dahi kabul edilebilir olduğuna değinildi. Hukuk Fakültesi'nde

öğrencilere haktan, adaletten bahsedenerin; öğrencilere vicdanlarıyla karar vermeleri gerektiğini söyleyen bir hukuk sisteminin bu soruna kayıtsız kalmasının hukukun kendisine ve etiğine aykırı olduğu dile getirildi.

İstanbul:

Avukatlar, 5 Kasım akşamı 18.30'da Taksim'deki İstanbul Barosu önünde "Ölüm Değil Çözüm, Savaş Değil Müzakere" pankartı arkasında toplandı.

Çağdaş Avukatlar Grubu, Katılımcı Avukatlar ve Özgürlükçü Avukatların düzenlediği basın açıklamasına bir çok avukat ve hukukçu alkışlar, zılgıtlar ve sloganlarla atarak Galatasaray Lisesi önüne yürüdüler. Burada yapılan basın açıklamasını Avukat Ercan Kanar okudu.

Kanar, temel hak ve özgürlüklerin kararlı savunucuları olarak, iktidarı inattan vazgeçmeye, başta hala sessizliğini koruyan İstanbul Barosu olmak üzere tüm hukuk kurumlarını da hakça çözüm için etkin çabalar göstermeye çağırarak sözlerini sonlandırdı.

6 Kasım: Hatay:

6 Kasım günü 12.00'de Mustafa Kemal Üniversitesi'nde yurtsever gençlik, açlık grevlerinin 56.gününde bir basın açıklaması düzenlendi. Fen Edebiyat Fakültesi önünde toplanan kitle alkışlar ve zılgıtlarla yürüyüşe geçti. Eylemcilerin etrafı jandarma tarafından sarıldı; yürüyüşe devam edildi ve amfide basın açıklaması yapıldı.

Yapılan açıklamada: "Türkiye halklarıyla ortaklaşarak zindanlarda yükselen sese ses olmalıyız!... Ben insanım diyen herkesin bu taleplere duyarlı ve samimi yaklaşması bir sorumluluk arz etmektedir. Zindan direnişini selamlıyor ve etrafında kenetleneceğimizi belirtiyoruz." denildi.

"Yaşasın Zindan Direnişi", "Biji Bexwedana Zindana!" sloganı atıldıktan sonra basın açıklaması sonlandırıldı.Devrimci Öğrenci Birliği ve Mücadele Birliği de eyleme destek verdi.

İstanbul:

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen Akademisyenler, açlık grevinde olan siyasi tutsakların talepleri karşılancaya kadar bilimsel toplantılarında, konferanslarında ve derslerinde Kürt sorunu ve taleplerinin öncelikli gündemlerine alacaklarını duyurdu.

"Ölüm Değil, Çözüm Talepler Karşılancaya Kadar Akademi Nöbette" yazılı pankartın açıldığı eylemde 250 akademisyenin imzasıyla hazırlanan bildiriye Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Tahsin Yeşildere okudu.

Yeşildere, bütün meslek gruplarını bu duruma karşı tavır göstermek üzere acil eyleme geçmeye davet etti. Akademisyenler daha sonra oturma eylemine geçti.

Taksim Tramvay Durağında toplanan İstanbul HDK Kadın Koordinasyonu açlık grevindeki siyasi tutsaklara destek vermek için bir günlük açlık grevi başlattı.

Eylemde sık sık "Anadil Öldürmez, Tecrit Öldürür", "Kadınlar Barış, AKP Savaş İstiyor" sloganları atıldı

Açıklama sonrasında kadınlar bir günlük destek açlık grevini başlatmak için Okmeydanı

Çadırına gitmek için yola çıktı.

7 Kasım: İstanbul:

7 Kasım akşamı İnsan Hakları Derneği üyeleri Taksim Gezi Parkında bir araya geldi. “Hapishanelerde Ölüm İstemiyoruz” pankartı açılan eylemde “Ölüm Değil Çözüm İstiyoruz”, “Tecridi Öldürür Tecridi Kaldırın” sloganları atıldı ve basın açıklaması yapıldı.

Kartal’daki emek ve meslek örgütleri de taleplerin bir an önce kabul edilmesi için bir yürüyüş ve basın açıklaması yaptı. Kartal Tren İstasyonu önünde bir araya gelen emek ve meslek örgütlerinden emekçiler saat 19.00’da “Açlık Grevindeki Tutsakların Talepleri Kabul Edilsin Ölüm Değil Çözüm - Kartal Emek ve Demokrasi Güçleri” pankartı açarak Kartal Meydan çevresinde meşaleli bir yürüyüş yaptılar.

Açlık grevindeki tutsakların taleplerinin kabul edilmesine ilişkin dövizlerin taşındığı yürüyüşte basın açıklamasını okuyan Kartal Halkevi Başkanı Ezgi Özdemir, açlık grevleri karşısında hükümetin yalana, şiddete, inkara ve oyalama taktiklerine sarıldığını belirterek Başbakan’ın bu ülkede savaş ve ölüm istediğini, halkların birbirine düşman olmasını istediğini söyledi.

8 Kasım: İstanbul:

DİSK, KESK, TTB, TMMOB’lu işçi ve emekçiler, temsilciler Taksim Tramvay Durağında “Ölümler Durdurulsun” pankartı açarak eylem yaptı. Sık sık “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Tecridi Kaldırın Ölümleri Durdurun” sloganları atılan eyleme Mücadele Birliği Platformu, BDP ve bir çok emek örgütü temsilcileri destek verdi.

Yapılan ortak basın açıklamasını KESK genel başkanı Lami Özgen okudu. Eylem yapılan oturma eyleminden sonra sloganlarla sona erdi.

9 Kasım: İstanbul:

9 Kasım günü saat 12.00’den itibaren “Yaşam İçin Nöbetçiyiz” sloganıyla Açlık Grevindeki Siyasi Tutuklularla Kadın Dayanışması İnişiyatifi tarafından düzenlenen oturma eylemine Barış Anneleri, tutuklu yakınları, meslek örgütlerinden kadınlar ve Mücadele Birliği Platformu üyeleri katıldı.

“Yaşam İçin Nöbetçiyiz”, “Açlık Grevini Sesini Duyun, Çözüm İstiyoruz” pankartı açılarak yapılan oturma eyleminde “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Tecridi Kaldırın Ölümleri Durdurun”, “AKP Savaş Kadınlar Barış İstiyor”, “Yaşam İçin Nöbetçiyiz” sloganları atıldı. Basın açıklamasını okuyan SES Bakırköy Şube Sekreteri Gönül Erdem “En temel demokratik haklar için insanların ölmesi utancını Türkiye bir daha yaşamamasını istiyoruz” dedi.

Kadın tutsaklarla dayanışma amacıyla sabaha kadar oturma eylemini sürdürme kararı alan kadınlara polis dağılmalarını, aksi takdirde müdahale edeceğini söyledi. Aileler bir kişinin gözaltına alınmaya çalışıldığı fark ederek o yöne gidince, çevik kuvvet kalkanları ve panzeriyle harekete geçti. Yere serdikleri pankartın önünde oturmakta olan Barış Anneleri ve tutuklu yakınlarının arasında küçük çocuklar da olmasına rağmen polis kitlenin üzerine panzer sürerek kalkmalarını iste-

di; bir yandan da ayakta olan kitleye de tazyikli su sıkıldı.

10 Kasım: İstanbul:

Süresiz dönüşümsüz açlık grevinin 60. gününde BDP, İstanbul ilçe örgütleri 31 noktada eylem yaptı. Beyoğlu BDP ilçe örgütü Çukur Mahallesi’nde toplanarak oturma eylemi gerçekleştirdi. Polisin yoğun güvenlik önlemleri aldığı eylemde oturma eylemi yapan kitle ağızlarına siyah bantlarla kapadı, ellerinde “Açlık Grevinin 60. Günü”, “Biji Berxwedan Zindana”, “KCK’li Tutsaklar Onurumuzdur” yazılı dövizler taşıdı.

Daha sonra basına açıklama yapan BDP Beyoğlu ilçe eş başkanı Songül Aktar, “*artık sözün bittiği yerdir ve bir gün bile beklenmeden tutsakların talepleri karşılanmalıdır*” dedi. Açıklamadan sonra eylem alkışlarla sona erdi.

Cezaevleri İzleme Koordinasyonu da Taksim Tramvay durağında bir araya gelerek yaklaşık bir saat boyunca oturma eylemi yaptı.

Açıklamayı yapan Nimet Tanrıku, Erdoğan’ın Öcalan’ın üzerindeki tecridin kaldırılması talebine misilleme olarak idamı bir şantaj aracı olarak kullandığını söyledi. Tüm duyarlı kesimleri cezaevlerinde yükselen çılgınlığı büyütme çağırdı, “Bugün 60’ıncı gün, sessiz kalmayın” dedi.

BDP Kadıköy İlçesi tarafından Kadıköy İskele Meydanı’da düzenlenen basın açıklamasına çok sayıda BDP üyesi, HDK ve meslek örgütleri katıldı. Eylem yaklaşık bir saat sürdü.

Gazi Mahallesi’nde 1 haftayı aşkın süredir açlık grevindekilere destek olmak için Okul Parkı’nda gece gündüz eylem yapılırken, 60. günde de BDP İstanbul Sultangazi İlçe örgütü bir yürüyüş düzenledi.

Okul Parkı’ndan başlayan yürüyüşte “Amed Zindan Direniş Ruhuyla Zindan Direnişlerini Selamlıyoruz, Sultangazi Halk İnişiyatifi” ve “Açlığınız Açlığımızdır, Varlığımız Yaşam Gerekçemizdir, Sultangazi BDP İlçe Başkanlığı” pankartı açıldı. Heykel Parkı, Sekiz Evler, Zübeydehanım Mahallesi’nden Eski Karakol’a yapılan yürüyüşte sık sık “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Tayibin İmamı Amerikan Doları”, “İçerde Dışarda Hücreleri Parçala”, “Kürt Halkı Uyuma Onuruna Sahip Çık” sloganları atıldı. Eski Karakol’dan yeniden kortej oluşturularak sloganlarla Şair Abay Lisesi önünden Gazi Hastanesi’ne oradan da tekrar Okul Parkı’na yüründü. Burada saygı duruşu ve basın açıklaması yapıldı.

BDP Sancaktepe İlçe yönetiminin Sarıgazi’de Demokrasi Caddesi’nde düzenlediği eylemde de hükümetin süresiz- dönüşümsüz açlık grevlerine giren siyasi tutuklu ve hükümlülerin taleplerini kabul etmesi ve ölümleri durdurması istendi. BDP Sancaktepe ilçesi adına basın metnini Güneş İnce okudu.

Basın açıklamasının okunmasından sonra 15 dakikalık oturma eylemin yapıldı. Oturma eyleminin ardından sona eren basın açıklamasına Partizan, Mücadele Birliği, Aka – Der, ESP üyeleri destek verdi.

Antep:

Antep’te de “Emek ve Demokrasi Güçleri” bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Antep’teki H

ve E tipi “cezaevleri”nin önüne yürüyüşle başlayan eylem, zindanın giriş kapısı önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla devam etti.

Mücadele Birliği Platformu’nun, BDP’nin de içinde bulunduğu çeşitli siyasi partilerin destek verdiği açıklama, sloganlarla sona erdi.

11 Kasım: İstanbul:

11 Kasım günü açlık grevlerine dikkat çekmek için Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği (TODAP), Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) İstanbul Şubeleri, Sosyoloji Mezunları Derneği (SOMDER) üyeleri Bakırköy Cezaevi önünde bir basın açıklaması yapmak istedi, ancak polis izin vermedi. Cezaevine giden caddenin başını barikatla kesen polis “Cezaevi önünde basın açıklamasına izin veremeyeceklerini” söylediler.

Psikologlar, sosyologlar ve sağlık emekçileri polis barikatı önünde “Savaşın Açtığı Yaraları Biz Kapatamayız, Ölüm Değil Çözüm İstiyoruz” pankartı açtılar. Basına açıklama yapan Damla Şahin, “*Buradan bütün meslek örgütlerine sesleniyoruz: açlık grevlerine sessiz kalmayın*” dedi.

KESK, DİSK, TMMOB, TTB’nin çağrısıyla Tünel Meydanı’nda bir araya gelen halk, “Ölüm Değil Çözüm İstiyoruz” pankartını açarak Taksim’e doğru yürüyüşe geçti. Sloganların hiç susmadığı eyleme, BDP Iğdır Milletvekili Pervin Buldan, Mücadele Birliği Platformu, bir çok sanatçı ve devrimci kurum eyleme katıldı.

İstiklal Caddesi boyunca ara ara oturma eylemi yaptı. Taksim Meydanı’na ulaşan kitle, meydana da oturma eylemi yaptı. Eyleme katılan sanatçılarla Kürtçe marşlar söylendi.

Oturma eyleminde barış annelerinden Döndü Ergin “*Çocuklarımız ölüyor biz burada yaşamak istemiyoruz*” dedi. Daha sonra Milletvekili Pervin Buldan, *AKP’li Kürt milletvekilleri rant peşinde koşarak, TBMM’de şu anda Büyükşehir Belediyesi Yasasını çıkarıyorlar. Vicdanı olmayan AKP’li Kürt milletvekillerine sesleniyorum: Siz bu yasayı çıkarmaya çalışırken, sizin mesai arkadaşlarımız, 7 milletvekili Diyarbakır’da bedenini açlığa yatırmış durumda. Ve onlardan bir tanesi Kürt değil. Onlardan bir tanesi Türk, sizden daha onurlu*” diyerek, açlık grevine başlayan milletvekili Sırrı Süreyya Önder’e selam gönderdi. Buldan, Başbakan’ın gündem değiştirerek, idam tartışması başlattığını söyledi.

Bu sırada polis panzeri ve çevik kuvvet polisleri kitleyi ablukaya alarak saldırı tehdidinde bulundu. Basın açıklamasını okuyan KESK Dönem Sözcüsü Mustafa Turgut, “*Açlık grevlerinde kritik aşamaya çoktan gelindi. Hükümet ‘taraf’ olmayı bırakıp, acil çözüm konusunda ‘muhatap’ olmalıdır*” dedi.

Açıklamadan sonra kitlenin bir kısmı İstiklal Caddesi’ne doğru sloganlarla yürüyüşe başladı. Polis Galatasaray Lisesi tarafında yolu kesti, puşili ve slogan atan kişileri çevirerek gözaltına aldı. Aralarında bir Mücadele Birliği okurunun da olduğu 12 kişi gözaltına alındı. Polis, eylem alanından ayrılan çok sayıda kişiyi de İstiklal Caddesi ve çevre sokaklarda çevirerek gözaltına aldı. □

DÖVÜŞENLER ANLATIYOR...

Kadınlar Zılgıtlarla Kitlenin Moralini Yükseltiyordu

Okmeydanı'nda barış annelerinin başlattığı açlık grevine destek amacıyla 30 Ekim'de bir araya gelen kitleye polis, gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırı sonucunda ara sokaklara dağılan her yaşta insan polise taş, sopa, molotof kokteyllerle karşılık verdi. Polis sokak sokak çatışılırken sık sık "PKK Halktır Halk Burada", "Biji Berxwedana Zindana", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Be Serok Jiyan Nabe", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganları atıldı.

Sokak başlarında barikatlar kuruldu, her sokağa girildiğinde çevre binalarda oturan aileler eylemci gençlere gazdan etkilenmemeleri için eşarp, bez, poşetlerle limon attı. Sokaklardaki çatışmalar saatlerce sürdü. Polis, Sibel Yalçın Parkı'nda

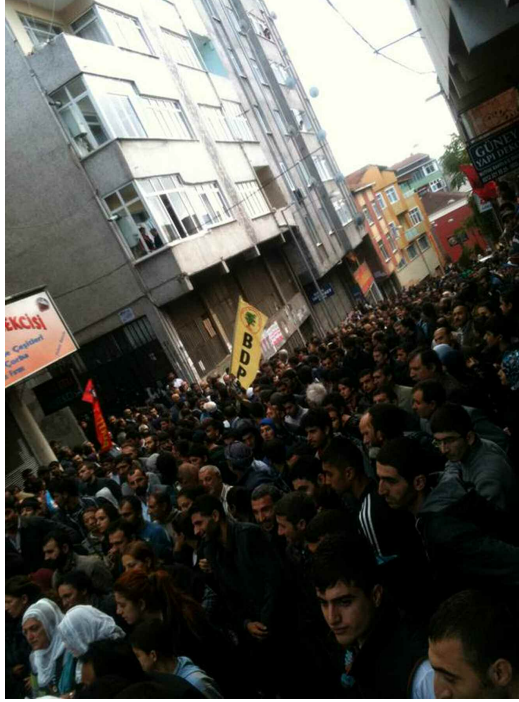

ki açlık grevi çadırına da tazyikli su ve yoğun gaz bombaları atarak saldırdı. Açlık grevinde olan analar fenalaştı. Polis, çadırı yıktı. Polis saldırıları başta analar olmak üzere kitleyi daha da öfkeliendirdi.

Gaz bombalarıyla çok sayıda insan yaralandı. Başından, diz kapağından, dirsek ve burnundan yaralananlar vardı.

Saatlerce süren çatışmalarda polisin biber gazı bitti, daha sonra takviye geldi. Polis çatışan gençler, yer yer ateşler yakarak marşlar söylediler, halay çektiler. Kitlenin morali oldukça yüksekti. Kadınlar zılgıtlarıyla çatışan kitlenin motivasyonunu yükseltiyorlardı. Kürt anaları da marşlara zafer işaretleriyle eşlik ettiler.

İstanbul'dan Bir Leninist

Okmeydanı, Kürdistan Olmuştu

30 Ekim, serhıldanların ilan edildiği gün. Tıpkı Kürdistan'da olduğu gibi, İstanbul Okmeydanı'nda da eylemler ayaklanmaya dönüştü.

Saat 12.00'de Okmeydanı Şarkkahvesi önünde idik. Önce polis, kitlenin çadırına gelişini engellemek için yakın mesafeden gaz bombaları attı. Kitle toplanma yerine birer ikişer dağılarak geldi. Sonra polisin, açlık grevi çadırının oraya yığınak yaptığını duyduk. Bulduğumuz yerden kitlenin olduğu yere doğru hızlıca ilerleyerek yukarıdan gelen polisi engellemeye çalıştık. Bu arada yüzlerce kişi, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Biji Berxwedana Zindana", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıyordu.

Kitle coşkuyla dolmuştu, polisin üstüne üstüne yürüdük. Polis bu kalabalığı tehdit olarak gördüğü için yoğun ve şiddetli gaz bombaları attı. Kitle fazla dağılmadan ara sokaklarda saldırıya geçti. Okmeydanı Sağlık Ocağı'nın sokağında yoğun çatışmalar oldu, barikatlar kuruldu. Yer yer polisin saldırısı yükselirken yer yer biz de onları geri püskürttük. Panzerler kurduğumuz barikatların yanına bile

yaklaşamadı, gaz bombası bombardımına devam etti.

Bu arada polisin anaların açlık grevi çadırına saldırdığını ama geri püskürttüğünü öğrendik. Yaklaşık 3 saat sağlık ocağının sokağında bil fiil çatıştık. Sibel Yalçın Parkı'nın oraya geldiğimizde oraya da barikatlar kurduk. Polis birkaç kez yakına gelmeye çalıştı ama her defasında vur-kaç taktiği ile geri püskürtüldü. Sadece bir taşa üzerlerine yürünmesi bile onları korkutup geri çekilmelerine yetiyordu. Bu arada "Faşizme Karşı Silah Başına" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları sıkça atıldı.

Ara sokaklar artık bizimdi. Bir sokağın sonunda polise pusu kuruldu. Bir grup gencin yaptığı saldırı, bir akrebi işlevsiz hale getirdi. Polis taşa tutuldu ve geri çekilmek zorunda kaldı.

Kitlenin ruh hali çok iyiydi. Serhıldan çağrısı kitleler tarafından kavranmış, her sokak, her cadde çatışma alanına çevrilmişti. Okmeydanı Kürdistan olmuştu. Zindanlar ve mücadele eden insanlarla, ayaklanmaları devrime çevirme yolunda daha hızlı ilerliyoruz.

İstanbul'dan Bir Leninist

SAVAŞAN İŞÇİLER ASLA YENİLMEZ

